

BUTLLETÍ OFICIAL DEL
BISBAT DE SANT FELIU
DE LLOBREGAT

EDITA

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Secretaria General

Pl. de la Vila 11, 1r.

08980 Sant Feliu de Llobregat

Tel. 93 632 76 30 - Fax 93 632 76 31

butlleti@bisbatsantfeliu.org

www.bisbatsantfeliu.org

Subscripció anual: 20 euros

Les subscripcions anuals es consideren per any natural

Disseny gràfic: Estudi Lluís Torres. Castellbisbal

Maquetació i Impressió: T.G.A, S.L. Barcelona

Dipòsit Legal: DLB 27939-2005

Í

T

BISBAT DE **E**

SANT FELIU DE

LLOBREGAT **L**

L

T

U

B

[]

NÚM 14 (2007)
30 D'ABRIL
DE 2007

SUMARI

119 ESSLÉSIA DIOCESANA

120 Decrets

120 *Decret de constitució de la Confraria del Santíssim i Dolcíssim Nom de Jesús*

120 *Confraria del Santíssim i Dolcíssim Nom de Jesús*

121 Nomenaments diocesà

121 Nomenaments parroquials

122 Decrets

122 *Comunicació sobre l'entrevista del senyor bisbe Agustí amb la senyora Montserrat Coll, Directora d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya*

122 Escrits dominicals

122 *"Pare nostre" (4-03-07)*

123 *El «nosaltres» que prega (11-3-07)*

124 *A la terra com es fa en el cel (18-3-07)*

125 *Perdoneu les nostres culpes (25-3-07)*

126 *Vingui a nosaltres el vostre regne (1-4-07)*

127 *«Santificat sigui el teu nom» (8-4-07)*

128 *No permeteu que caiguem en la temptació (15-4-07)*

129 *Faci's la vostra voluntat (22-4-07)*

130 *El nostre pa de cada dia (29-4-07)*

131 Homilies

141 Escrits

141 *Escrit per a l'Associació Bíblica de Catalunya - Butlletí, n. 95*

144 *Carta als preveres i diaques, convocant a la Missa del Crisma*

145 Cònica diocesana

149 Delegacions

149 *Delegació Diocesana per a la Vida Consagrada*

150 *Als monestirs i comunitats de Vida Consagrada*

152 CRÒNICA

155 *CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE*

156 Comunicats

156 *Exhortació Pastoral dels bisbes de Catalunya*

169 *CONFERENCIA EPISCOPAL ESPAÑOLA*

170 Comunicats

170 *VOSOTROS SOIS LA LUZ DEL MUNDO (MT 5,14)*

175 *SAMTA SEU*

176 Comunicats

176 *Missatge del Sant Pare per a la Quaresma 2007 (21 de febrer al 30 de març)*

178 *MISSATGE DEL SANT PARE BENET XVI AMB MOTIU DE LA XXII JORNADA MUNDIAL DE LA JOVENTUT - 1 d'abril de 2007*

182 *MISSATGE URBI ET ORBI DE SA SANTEDAT BENET XVI PASQUA 2007*

184 *MISSATGE DEL SANT PARE BENET XVI PER A LA XLIV JORNADA DE PREGÀRIA PER LES VOCACIONS*

Església diocesana

DECRETS

Decret de constitució de la Confraria del Santíssim i Dolcíssim Nom de Jesús

DECRET 01/07
 Sant Feliu de Llobregat
 28-2-2007

Acceptada la instància que ens ha estat presentada pel Rnd. Rafael Vilaplana i Moltó, Rector de la Parròquia Sant Pere Apòstol, de Monistrol de Montserrat, i pel senyor Josep Serra i Sallés, juntament amb els estatuts de l'associació denominada Confraria del Santíssim i Dolcíssim Nom de Jesús, de Monistrol de Montserrat, en què se sol·licita la seva erecció definitiva i la concessió de personalitat jurídica pública;

Examinats els estatuts pels quals haurà de regir-se l'associació, en què es determina l'objectiu social i la resta de continguts preceptuats pel Codi de Dret Canònic;

Atès que aquesta associació compleix els requisits establerts en la disciplina vigent de l'Església per ser erigida com a associació pública;

PEL PRESENT decret, a tenor dels canons 301 i 313 del Codi de Dret Canònic, erigim amb caràcter definitiu l'associació.

Confraria del Santíssim i Dolcíssim Nom de Jesús

La qual queda constituïda en associació pública de fidels al Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, i li concedim personalitat jurídica pública. Així mateix aprovem els seus estatuts fundacionals.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

+ Agustí Cortès Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe
Joan-Pere Pulido, pvre.
Secretari general i Cancellier

NOMENAMENTS DIOCESÀ

Mn. Joaquim Rius i Adell ha estat nomenat Delegat de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat per a Càritas Diocesana de Barcelona, 12 de febrer de 2007.

NOMENAMENTS PARROQUIALS

(Nomenaments omesos en el butlletí de gener-febrer)

Mn. Francesc Tirado i Lara ha estat nomenat diaca adscrit a la parròquia de Sant Vicenç, de Sant Vicenç dels Horts, el 28 de gener de 2007.

Mn. Jordi Tres i Bosch ha estat nomenat diaca adscrit a la parròquia de Sant Llorenç, de Sant Feliu de Llobregat, el 28 de gener de 2007.

Mn. Juan-Antonio Vargas i Salas ha estat nomenat vicari de la parròquia de Sant Joan, de Viladecans, l'11 de febrer de 2007.

Mn. Antoni Vegara i Camprubí ha estat nomenat vicari de la parròquia de Sant Baldiri, de Sant Boi, l'11 de febrer de 2007.

Mn. Sebastià Payà i Sánchez, DP ha estat nomenat Agent de Pastoral de l'Hospital de Viladecans, Avinguda Gavà, 39, de Viladecans, amb dedicació de quaranta hores setmanals, el 12 de febrer de 2007.

Abril:

Mn. Francesc Tirado i Lara ha estat nomenat Vicari a la parròquia de Sant Vicenç, de Sant Vicenç dels Horts, 15 d'abril de 2007.

DECRETS

Comunicació sobre l'entrevista del senyor bisbe Agustí amb la senyora Montserrat Coll, Directora d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya

Sant Feliu de Llobregat,
7 de març de 2007

La directora general d'Afers Religiosos, Montserrat Coll, ha visitat aquest migdia el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés, dins la roda de contactes de la directora amb les principals personalitats religioses de Catalunya.

Durant la trobada, la sra. Coll ha manifestat el desig del Govern de mantenir el diàleg permanent i cordial amb l'Església Catòlica i ha posat de relleu la importància del fet religiós a la nostra societat.

Coincidint aquesta tarda amb la presentació del mapa de les religions de Catalunya, Coll ha volgut agrair al bisbe la tasca del bisbat a l'hora de facilitar la recopilació de dades per a l'estudi dels llocs de culte.

ESCRITS DOMINICALS

"Pare nostre" (4-03-07)

Les primeres paraules que surten dels llavis de Jesús, ensenyant-nos a pregar, són: "Vosaltres pregueu així: Pare nostre del cel" (Mt 6,9).

És un bon exercici intentar trobar una paraula per anomenar "Déu". És a dir, intentar trobar la realitat humana que més s'assembla al que Déu és i ha fet, per tal d'aplicar-li aquest mateix nom a Ell. Sabem que Déu en si és "innominable", perquè no se'l pot tancar en cap denominació humana, però això no vol dir que no puguem trobar semblances en aquelles realitats humanes més elevades i sublimes, com ara les formes d'amor humà. Algunes filosofies li van aplicar noms com "primer principi", "motor immòbil", "esperit absolut"..., però això no ens serveix gaire per a la vida.

La Revelació, de fet, es mou en el terreny de l'experiència humana més immediata i normal. I així ens ha transmès, ja des de l'Antic Testament, un nom per a Déu, que respon a l'existència humana més natural: el nom de "Pare" (sense excloure el de "Mare": Jer 31,3.9.20).

Triaríem avui aquest mateix nom? Quin ressò té entre nosaltres aquesta paraula? Algú ha dit que el nostre món modern i

postmodern passa per la "mort del pare": tal és el trencament amb un passat que ens ha engendrat i ens ha transmès vida (tot s'ha de crear de nou, com a exigència d'una llibertat desvinculada). Una mort que podria anar des de l'àmbit més físic (la fecundació amb espermatozoides o amb òvuls de pare o mare "anònims") fins a la presència física del pare o la mare que no exerceixen com a tals.

Tot i així, creiem que no podem prescindir de la paraula "Pare". El problema ve del fet que com més estrany o degradat es trobi l'amor humà, menys possibilitats tindrem de trobar un nom per a Déu: menys realitats tindrem al nostre abast per aplicar-les per aproximació a Déu. Una vegada més, la crisi d'amor humà porta en si mateixa la crisi de fe cristiana.

Preferim escoltar els ecos d'aquesta paraula en la ment de Jesús i de l'Esriptura en general: si més no aprendrem el que realment signifiquen (i el que han de ser) per a nosaltres expressions com "pare, mare, paternitat, maternitat, filiació, fraternitat".

- "Pare" és paraula de llibertat. "Ja no som esclaus, sinó fills, ja que l'Esperit ens ha fet fills per clamar *Abba, Pare!*" (Rm 8,14-15)
- És paraula de vincles de comunió. "De Pare només en teniu un, que és el del cel, i tots vosaltres sou germans" (Mt 23,8-9)
- És paraula d'amor inesgotable. "Sigueu misericordiosos com ho és el vostre Pare" (Lc 6,36)

La llista seria interminable: és paraula d'intimitat, coneixement profund, confiança, abandó, fidelitat, fecunditat... Quan tot això, procedint de Déu, entra en el món com una allau d'amor patern, es produeix

un brot immens de fraternitat: és l'Església que prega, "Pare nostre..."

El «nosaltres» que prega (11-3-07)

Espontàniament associem la pregària a l'experiència de solitud. Fins i tot de vegades participem a la litúrgia com si fos una pietat individual, o bé, quan ens adonem que ens trobem tots fent la mateixa acció, tendim a oblidar que la litúrgia és essencialment pregària. Per contra una de les experiències més maques que ens ha deixat la tradició de l'Església és aquella pregària litúrgica que es fa «a una sola veu», bé pregant amb les mateixes paraules, bé, reblant la comunió, amb el mateix to i la mateixa melodia, quan cantem.

Però tot això demana «entrar en el nosaltres» que prega (si se'ns permet l'expressió). Perquè aquest «nosaltres» és una realitat, un espai, una atmosfera, que existeix abans que cadascú que vulgui pregar. I una realitat, a més, fora de la qual ningú pot pregar vertaderament el Pare Nostre. En efecte, a l'Església antiga (segons testimoni reflectit en l'Evangeli de Sant Lluç) s'ensenyava el Pare Nostre en el procés catecumenal, com l'oració pròpia dels cristians, és a dir, dels que formaven part del nou Poble de Déu, perquè havien renascut per la fe i el baptisme. Aleshores engegaven una nova família, com a efecte dels nous lligams d'amor, el vincle establert per l'Esperit de Jesucrist que havien rebut: tenien Déu per Pare i els altres cristians per germans. Per tant,

- Abans hi ha hagut un regal, que rebem agraïts: la nova família i la invitació a entrar-hi. La fe i el baptisme és com el lllindar i l'estrena del nou amor.
- Tot just queda il·luminat el rostre

de Déu, que adquireix la imatge de «Pare», i el rostre dels altres, que apareixen com a germans.

- Seguint el dinamisme propi i natural de l'amor, l'experiència esdevé pregària: «Pare nostre...»

No podem oblidar però quina ha estat la porta que ens ha obert l'espai de la nova família, quines les mans que ens han ofert tan inesperat regal, quin el camí que ens ha portat al lloc de la nova filiació i la nova germanor: ha estat el Fill que, quan pregava amb una immensa tendresa, «ple de la joia de l'Esperit Sant, deia, 't'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra» (Mt 11,25). I les expressions «Abba, Pare» (Mc 14,36), «el meu Pare» (Mt 7,21), «Pare meu» (Mt 26,39), sonaven amb una familiaritat inaudita i única. Semblava que no hi haguessin paraules per expressar una sintonia, una confiança i una tal comunió d'amor («el Fill únic, el meu Fill molt estimat», Mt 3,17; 17,5; Mc 9,7; 12,6). Era talment un cim de comunió i d'intimitat.

Ara nosaltres, si ens coneixem i som sincers, tot considerant com tractem Déu i els germans, hem de contemplar aquest cim d'amor absolutament inabastable i inaccessible. No sembla una gosadia entrar-hi? De fet la litúrgia ens ha deixat una expressió força tradicional, per introduir la pregària del Pare Nostre: «fidels al manament del Salvador, gosem dir». Sort que Jesús no només ens va manar que ho féssim, sinó que a més, amb un gest d'insospitable amor (1Jn 3,1), ens donà mitjançant el seu Esperit la capacitat d'esdevenir vertaderament fills i germans: «el seu Esperit i el nostre criden Abba, Pare» (Rm 8,15)

A la terra com es fa en el cel (18-3-07)

Sens dubte és una gosadia per la nostra part entrar en el "nosaltres" de la pregària del Parenostre. Ho és sobretot perquè allà diem a Déu "Pare", però també perquè allà mirem al voltant i diem "germans meus". Si en cada Eucaristia preguem el Parenostre és perquè el Fill Jesucrist, en qui aquestes paraules sonen amb tota la seva veritat, ens ha regalat el seu Esperit d'amor.

Però encara no podem ser plenament el "nosaltres" del Parenostre: això és el cel, on l'amor de "Pare i de germans" és absolutament realitat. Només allà, al cel, s'acompleix perfectament la voluntat de Déu, es realitza completament el seu Regne i el seu nom és degudament santificat. És per això que Jesús ens va ensenyar a demanar que les coses siguin "a la terra com en el cel".

Aquesta petició neix d'un desig intens que canviï la terra. D'on neix aquest desig? Com es manté i s'alimenta? Aquest desig neix d'una profunda enyorança, que nia en el cor de l'ésser humà: l'enyorança del paradís perdut. El paradís estava aquí a la terra, però aleshores la terra era "un jardí, bonic i abundant en tota classe de vida, pel qual Déu es passejava a l'aire fresc de la tarda" (Gn 3,8), a l'abast i en companyia de l'home i de la dona. No era el cel, però allà es vivia feliç, gràcies a aquesta proximitat, immediatesa i convivència amb Déu.

És evident que ara la terra no és el paradís i encara menys el cel. La primera conseqüència del pecat, és a dir, del trencament vital dels vincles amb Déu, va ser la pèrdua de la felicitat paradisiàca. El procés que va seguir ens és ben conegut: amagar-se de Déu (sentir vergonya), excu-

sar-se i culpar l'altre, defensar costi el que costi la pròpia imatge, començar a patir; i el que és més greu de tot, l'assassinat d'un germà, el fratricidi per enveja o desig de poder i les seves gravíssimes seqüeles, com la fugida constant, la por i la frustració (Gn 4,1-16), arrels de tants mals. La terra entra en un procés de degradació, allunyant-se cada vegada més del cel. Com no anhelar i demanar que aquesta terra torni a assemblar-se al cel?

- El Pare Nostre és oració dels qui, mirant amb realisme la terra, senten un sa i sant inconformisme. Això no pot seguir essent així, aquesta terra tal com està no pot ser la darrera paraula de la història.
- Però també és oració dels qui tenen les idees clares. Saben per què aquesta terra nostra està feta malbé i coneixen què és el que ens pot tornar la felicitat.
- Igualment és oració dels qui saben bolcar els sentiments més nobles de lluita i esperança en el tracte d'amor amb el Pare, doncs estan convençuts (d'alguna forma han intuït) que en "a casa seva", la casa del Pare, sempre hi ha preparada la taula de la felicitat.

Que ningú vingui a dir-nos ara que, en lloc de demanar-ho, el que cal fer és treballar perquè aquesta terra reflecteixi el cel. Perquè l'oració vertaderament cristiana mai va ser substituït o alternativa evasiva del treball compromès. El mateix que ens va dir "pregueu dient, faci's la vostra voluntat en la terra com al cel", tot seguit afegia, "no tothom qui diu Senyor, Senyor, entrarà en el regne dels cels, sinó el qui compleix la voluntat del meu Pare, que és al cel" (Mt 7,21).

Perdoneu les nostres culpes (25-3-07)

És una greu incoherència, però no deixa de constituir una realitat evident. Desitgem que la terra sigui el cel, i tanmateix poc o res fem perquè així sigui. Jesús ens va dir que entra en la felicitat del cel qui, a més de "dir", també "fa" la voluntat del Pare del cel. Aquí hi ha els nostres pecats, dels quals no ens agrada parlar.

S'ha perdut la consciència de pecat? Convé aclarir alguna cosa que complica i agreuja la qüestió. Hi ha actualment una forta consciència ètica, però està afectada per dos condicionants molt significatius: d'una banda, es refereix a un camp bastant estret de la vida (com ara, ens indignem per l'incompliment de les promeses per part d'un polític, però entenem fàcilment que es falti a la promesa d'amor en la parella); per una altra, la consciència ètica sembla no passar per la nostra llibertat, no interpel·la la pròpia responsabilitat (doncs les faltes sempre les comet un anònim "es fa", o són degudes a una enigmàtica "estructura", o vénen induïdes per un eteri "estil de vida"). Llavors, naturalment, sembla que no hi ha pecat. Aquest sempre suposa una clara consciència de ser lliure i, per això, responsable de la pròpia vida, incloent-hi el pecat social.

El pecat, a més, no és un malestar psicològic, ni un sentiment de culpa nascut de qualsevol trauma o complex mal·ltís. En sentit cristià sempre s'entén i s'ha de viure en el marc de la relació d'amor amb el Pare Déu: alguna cosa deguda per aquest amor es va deixar de fer (deute), alguna cosa que traïx aquest amor s'ha fet (ofensa). La tristesa, el malestar, el neguit, si vénen, són només conseqüències: gairebé sempre el pecat porta aferrada la penitència.

Per això únicament l'ofès, Déu, pot perdonar i tornar l'alegria.

- En efecte, "Déu mostra la seva omnipotència amb el perdó i la misericòrdia", (Or. Col·lecta Dom. 26 ord.). "És molt seu perdonar", perquè ens vol feliços i plens de vida.
- I així com va deixar la seva Paraula, la seva gràcia i el seu amor visiblement a l'Església, així també va deixar el seu perdó de manera visible. Va voler que en ella hi hagués una mirada i uns gestos com els seus, per discernir i comunicar el seu perdó en forma humana (cf. Mt 18,15-18; Jn 20,23)
- El sagrament de la reconciliació és l'encontre amb el perdó regenerador del Pare en la seva Església, la seva mà estesa, la seva abraçada.

Demanàvem que les coses en la terra fossin com són al cel. Heus aquí que, segons les paraules de Jesús, en les que l'Església ha reconegut la institució del sagrament de la Reconciliació, d'alguna manera ja hem estat escoltats: "el que lligueu en la terra quedarà lligat al cel, el que deslligueu en la terra quedarà deslligat al cel" (Mt 16,19; 18,15-18). Tot el que va deixar Jesús a l'Església és quelcom del cel en la terra. Un dels regals més extraordinaris va ser la capacitat de reconciliar.

Però avui, com llavors, el crít de Sant Pau ha de seguir ressonant: "Com a ministre de Crist, i Déu mateix us exhorta per mitjà nostre... reconcilieu-vos amb Déu! No deixeu perdre la gràcia que n'heu rebut" (2Co 5,20-6,1).

Vingui a nosaltres el vostre regne (1-4-07)

Hem deixat aquesta petició del Pare Nostre per pregar avui, diumenge de rams.

D'aquesta manera ens ajudarà a endinsar-nos en la solemnitat i a més podrem fer-ne missatge i música de fons de les vivències que la litúrgia ens proporciona al llarg de tota la Setmana Santa.

Aquesta petició torna a plantejar-nos una qüestió que ens fa patir, però que duem a sobre bastant bé, tot recordant que encara va fer patir més Jesús, fins al punt que va tenir molt a veure amb la seva mort: el greu problema de la limitació del nostre llenguatge humà per parlar de les coses de Déu. Pilat (aquesta mena de paradigma de polític pragmàtic) pregunta a Jesús: "¿Ets tu el rei dels jueus?" I Jesús contesta: "¿La pregunta ve de tu o d'altres? (és a dir, depèn, si ho dius en sentit dels teus criteris polítics o dels criteris religiosos – polítics dels jueus)... El meu Regne no és d'aquest món. Si ho fos tindria un gran exèrcit..." "Doncs, tu ets rei?... Tu ho dius, sóc rei. He vingut al món per donar testimoni de la Veritat" (Jn 18,33-37)

Resulta ridícul un regne sense exèrcit ni policia, sense programa socio – polític, sense estratègia, sense campanyes electorals, sense anàlisi de situació ni estudis d'opinió, sense planificació ni projecte a mitjà i llarg termini... No obstant això és Regne, el Regne de la Veritat, i el Rei és el seu testimoni.

- El Rei està sobre un tron, però és una creu; porta corona, però d'espines; mostra signes d'identitat, però són nafres, ferides i sang de tortura; té una multitud de súbdits, però està sol; segueix un camí de triomf, però sumit en el fracàs absolut...
- El Regne "ve" com a do i regal, però cal entrar-hi. El camí és el de la fe i la conversió del cor (Mc 1,15), la pobresa d'esperit (Mt 5,3), la innocència i la senzillesa d'un nen (Mt 18,3).

- El Regne ho és de pau, però ara pateix violència (Mt 11,12), la seva porta és estreta i només els esforçats hi poden entrar (Mt 7,13-14).
- El Regne és esplendorós, fort i transformador, però comença per quelcom molt petit i creix en l'amagat (Mt 13,31-33).
- El Regne s'ofereix i es troba, però "s'adquireix" donant-ho tot (Lc 14,15-24), perquè és el bé absolut, el tresor més preuat (Mt 13,44-46), l'únic necessari per viure (Mt 6,33).
- El Regne es manifestarà plenament a la fi de la història, però ja és aquí, dins i enmig de nosaltres (Lc 17,20-21), els que intenten creure (Mt 8,5-13; 13,23) i els que han donat menjar a l'afamat... (Mt 25,34).

Els nostres ulls descobreixen els seus brots i les seves branques a l'Església d'avui, on certament hi ha bon blat i es conserven les seves claus (Mt 16,19), però també on el jull es camufla dissimuladament, enganyant els incauts i irritant els intransigents, temptant els vanitosos i desesperant els impacients. La nostra oració, entre apaivagada i anhelant, ha de ser: "Que vingui el teu Regne futur, aquesta plenitud feliç on els justos resplendeixen com el sol (Mt 13,43); i mentrestant, que vingui a les nostres creus, a la nostra fe, a la nostra conversió del cor, a la nostra pobresa, a la nostra humilitat, a la nostra fermesa, a les nostres renúncies, al nostre amor generós..."

«Santificat sigui el teu nom» (8-4-07)

Com a testimonis de Crist Ressuscitat no hauríem de pregar expressant un desig («santificat sigui...») sinó en present: «el

teu nom és (ha estat) santificat». Tanmateix Jesús tenia raó: encara hem de desitjar i demanar la santificació del nom del Pare en nosaltres i a tots els racons de la terra, encara hem de demanar-ho fins que tot ressusciti.

Sant Agustí, i amb ell una llarga tradició, ens va ensenyar que sempre que trobéssim l'expressió «nom de Déu» a l'Antic Testament, havíem d'entendre-hi «Jesucrist». Nosaltres hem trivialitzat, amb la superficialitat que caracteritza les nostres modes, el fet de posar nom als nens nounats. No era així en la mentalitat bíblica, segons la qual el nom expressava quelcom de l'essència íntima de la persona, d'allò que li era propi, com a experiència en relació amb Déu, o com a qualitat característica. El nom de Déu és Jesucrist, la seva persona i la seva vida. Doncs el Déu inefable, que no podíem anomenar i que només ens havia dit en el Sinaí aquella expressió fosca «sóc el que sóc», s'ha expressat, ens ha comunicat tota la seva intimitat en Ell. Jesucrist no només ens ha dit que anomenem a Déu «Pare», sinó que Ell mateix, com a Fill, revela qui és Déu: en veure'l a Ell ja veiem el Pare (Cf. Jn 14,9). «En el nom de Déu es conté tot l'evangeli», dirà D. Bonhoeffer.

Però a Antioquia, ja el segle I, esdevingué el que era lògic: els seguidors del camí de Crist van començar a dir-se «cristians» (Act 11,26). I és que nosaltres portem escrit el nom de Jesucrist (Ap 2,17). Per tant, nosaltres som també nom de Déu: també manifestem el seu ser i la seva intimitat.

- La grandesa i santedat del nom de Déu es mostren en el seu obrar a favor de la humanitat i del seu poble: la creació, la crida a la llibertat, l'aliança,

la conquesta de la terra, les obres i paraules de Jesús, la seva mort, la seva resurrecció... «El seu nom és sant, per les obres del seu braç i per l'amor que té als qui creuen en Ell» (*Magníficat*)

- Va ser un excés d'amistat i de confiança posar el seu nom, Jesucrist, a les nostres mans. De fet, ha estat profanat fins a la ignomínia. Només l'acció del Pare, ressuscitant-lo, li ha tornat la glòria que correspon a la seva santedat: «Pare, glorifica el teu nom» (Jn 12, 28).
- Ara només queda que el nom de Déu continuï essent santificat en nosaltres, quan això que portem endavant per gràcia, «ser cristians», ser Crist, nom de Déu, vagi acompanyat per la santedat de les nostres vides.

El nom de Déu en nosaltres és el nostre tresor i la nostra força. Per ell som valents en parlar i donar testimoni (Act 4,7), per ell curem el mal-It (Act 3,1-9), per ell preguem... Si el profanem, ens profanem a nosaltres mateixos. «Pare, he donat a conèixer el teu nom als qui tu has pres del món i m'has donat... guarda'ls en el teu nom, el nom que m'has donat, perquè siguin un com nosaltres... jo els guardava en el teu nom... Ara vinc a tu, i mentre encara sóc al món dic tot això, perquè ells tinguin també la meua joia, una joia completa" (Jn 17,6.11-13).

«Pare, santificats siguin els cristians».

No permeteu que caiguem en la temptació (15-4-07)

En cap moment va dir Jesús que la nostra vida, com a deixebles seus, seria un camí de roses. Més aviat va insistir en el contra-

ri. Potser per curar-nos en salut, perquè preveia que el sofriment i el mal, unit a la dificultat per ser vertader cristià, podien esdevenir un escàndol a la nostra feble fe. El triomf de Jesucrist ressuscitat no és una assegurança de tranquil·litat, sinó la font d'una pau que es verifica en tensió i en lluita.

La temptació és un parany i la seva força rau en l'engany. Des de sempre, des dels primers passos de l'ésser humà sobre la terra, ha estat la gran arma de "l'enemic de la humanitat", com diria Sant Ignasi de Loiola. És la tècnica del caçador. Consisteix a seduir, fent servir un esquer, quelcom d'atractiu i amb aparença de bondat, per fer-nos empassar la mort que hi era amagada. Esperits desperts, com el del propi San Ignasi (Llibre dels exercicis espirituals), o el del famós escriptor C. S. Lewis (Cartes del diable al seu nebot), han aconseguit desentranar la subtileza, l'eficàcia i la malícia de la temptació. Però potser és el gran novel·lista F. M. Dostoievsky (La llegenda del gran inquisidor) qui ha posat en evidència els secrets de la temptació, mare de moltes morts: la temptació d'elegir "la tranquil·litat", enfront al risc de la virtut, és a dir, de l'aventura de creure, de ser lliure, d'estimar, encara que el preu sigui la creu: Jesucrist és jutjat i condemnat per haver-se refiat del Pare fins al final i no haver cedit en aquesta temptació; la que li va venir en el desert per boca del temptador en persona i un altre dia per boca del mateix Pare, quan aquest li va retreure dir inconveniències (Mt 16, 23). La gran temptació, aleshores i ara, és posar un vestit a la fe, summament atractiu, "apetible" i tranquil·litzador, que la desvirtua fins a la futilitat i la mort.

- És temptació vestir l'alegria de la resurrecció, amb la festa superficial, la renovació d'un mer optimisme, o el fals contentament del qui "pensa que tot és bo i tot val, mentre sigui acceptat per l'altre o per la majoria".
- És un engany vestir el triomf de la resurrecció amb la reafirmació del propi poder o de la pròpia utopia, o amb la recerca i pretensió de màxima eficàcia sobre l'única base de l'aplicació de les pròpies forces.
- És una argücia vestir la pau de la resurrecció, amb la mera tranquil·litat social o política, amb l'absència de conflicte o amb l'assoliment d'una bona qualitat de vida...

La llista seria interminable i cadascú, en un moment d'honoradesa, podria posar les temptacions, que l'assetgen pels seus flancs més vulnerables, especialment en situació de carència o sofriment. Però ens passa com a Jesús: que la temptació, en el projecte de Déu "és prova". Com diu la carta als hebreus, "va ser provat (temptat) en tot, i no va arribar a pecar" (Hb 4,15). És la temptació o prova de l'atleta en els entrenaments, és la prova que supera un bon amic, quan renova la seva amistat, venent la temptació d'una traïció avantatjosa... Ens caldrà la temptació per mostrar què hi ha en el cor de cadascú?

"Senyor, quan arribi la temptació, no em deixis caure"

Faci's la vostra voluntat (22-4-07)

Sigui en el goig o el triomf, sigui en el fracàs o el sofriment "que es faci la voluntat del Senyor". Així conclou la famosa oració de Carles de Foucauld, i així han de concloure totes les oracions de la terra de tots

els temps. És, en efecte, l'expressió de la disponibilitat i l'abandonament radical de qui es refia absolutament del Pare.

Sentir una multitud de mal·lts crònics, en l'esplanada davant la Gruta a Lourdes, demanar a Déu la salut, però acabar dient al final "que es faci la teva voluntat", impressiona i colpeja la nostra suficiència, la nostra prepotència i les nostres impaciències. Constitueix de debò un exemple del "Pare nostre viscut", en el sentit que acomplert l'abandonament confiat a Déu, al mateix temps es demana el pa de cada dia.

És aquesta una petició inconvenient o contrària a la dignitat humana? Denota una submissió o un conformisme difícil d'acceptar? En realitat aquesta petició és el mateix missatge evangèlic. Qui no l'entengui no entén Jesucrist, ja que per a Ell, com diu Sant Joan, no hi havia cap altre aliment sinó "fer la voluntat del Pare" (Jn 4,34). Fins en el sofriment més tràgic i injust, el "que es faci el que tu vols", venia a rubricar la seva pròpia oració (Mt 22,42). Si volem afegir algun motiu pel qual aquesta petició no té res d'esclavitzant, ni d'indigna submissió, diríem allò de Sant Joan de la Creu i que està a la base de tota capacitat de sofriment en els místics: "el mirar (voler) de Déu és estimar".

Sant Agustí anava més enllà preguntant-se si aquesta petició té sentit, ja que nosaltres no podem afegir ni treure res a l'omnipotència de la voluntat de Déu: aquesta es complirà, ho demanem nosaltres o no... com es compleix al cel, en els sants, o en el cosmos, en la naturalesa sempre obedient a les seves lleis.

- Jesús vol que demanem "faci's la vostra voluntat" perquè es pren seriosament la nostra llibertat. Nosaltres

podem resistir-nos a la seva voluntat, posar-li obstacles. El que estem demanant és que "es compleixi en la meua vida, la que neix i es construeix des de la meua lliure decisió".

- Demanem que les nostres voluntats i la seva s'identifiquin en un mateix voler i obrar. Amb la qual cosa assolim el grau màxim de llibertat, que consisteix a realitzar responsablement el bé.
- Ho demanem, no renunciant a la nostra autonomia per pura submissió a un mandat extern, sinó per sintonia i fusió d'amor, que funda la confiança i posa en harmonia els desitjos i les voluntats.

En això consisteix la vertadera obediència: la superació de les nostres voluntats capritxoses i egoïstes, per arribar a desitjar i voler el bé. En recordar la Mare de Déu de Montserrat, no podem deixar de mirar com va formular ella aquesta petició del Parenostre: va dir "que es compleixin en mi les teves paraules" (Lc 1,38). Es convertia així en la més excel·lent Serventa en l'exercici de la seva màxima llibertat. A mesura que s'anava obrint davant seu el camí concret d'aquest servei, la petició anava essent ratificada amb un més profund i fidel amor, fins a la mateixa creu. I nosaltres, testimonis de la Resurrecció, encara diem amb por "faci's la teua voluntat"...

El nostre pa de cada dia (29-4-07)

Moltes hores d'investigació i discussions ha ocupat a exegetes i lingüistes dilucidar què significa un estrany adjectiu que en l'original grec acompanya l'expressió "el nostre pa". Potser, després d'analitzar

les correspondències hebrees i aramees, no es tingui millor conclusió que aquesta: "aquí el qui prega demana al Pare tot el que necessita per viure", és a dir, des del pa que reclama l'estómac, fins al pa que sacia la fam més profunda de l'esperit.

És una petició que ens resulta realment difícil. Ja R. Guardini, bon coneixedor de l'esperit de la modernitat, deia a propòsit d'aquesta frase del Parenostre que "construir la vida sobre la base de la petició, la concessió (per un altre) i l'acció de gràcies, no és gens fàcil per a nosaltres, homes d'avui". Som, en efecte, fills del progrés, de la ciència i la tècnica totpoderosa, i rebre "d'un altre" tot el que necessitem per viure contradiu la nostra prepotència. Sort que de tant en tant la vida mateixa, amb els seus fracassos i decepcions, ens recorda que aquesta apreciació amaga un terrible engany. Sant Agustí va escriure: "Quan dius 'dóna'ns avui el nostre pa de cada dia' et confesses captaire de Déu; però no te n'avergonyeixis: per molt ric que hom sigui a la terra, sempre serà captaire de Déu". Cal molt de realisme i una bona dosi d'humilitat per pregar amb el llibre dels Proverbis: "No em donis pobresa ni riquesa, deixa'm només tastar el meu tros de pa" (Pr 30,8).

"El meu tros de pa", és tot el que necessito cada dia per viure. Entre nosaltres "quotidià" significa tant el que és senzill o ordinari, com el que es repeteix cada dia. Els dos significats han de ser objecte de la nostra oració; perquè la vida més vertadera i real és la quotidiana i l'oració segueix la vida. Hi ha situacions en la vida que ens permeten entendre bé el que significa demanar el pa quotidià. Em van contar d'una mare ja gran reclosa en una residència. D'ella i dels seus estal-

vis en depenia la vida d'un fill, l'únic que li quedava en aquest món. Algú va observar que cada vegada que aquest fill la visitava, la mare li lliurava una petita quantitat de diners. Un dia es va atrevir a insinuar-li: "si el seu fill necessita els diners, per què no li'n dóna d'una vegada més quantitat?" La mare va respondre: "perquè així ve i el veig més vegades". L'encontre amb el seu fill era el seu pa quotidià, mentre que per al fill era els diners.

- Acollir la pròpia vida com un do i un repte, rebre's a si mateix tal com un és, constitueix el principi de tota felicitat.
- Però amb la condició que reconeguem que hi ha algú que, estimant-nos a la manera d'un Pare dador de vida i educador, ens fa aquest regal, posant en ell un do i una crida.
- Per això aquesta petició del Pare Nostre pressuposa tant la humilitat per rebre, com la valentia per construir sobre el que un ha rebut.

S'entén que fàcilment el cristià orant interpreti que aquest pa quotidià era l'Eucaristia. Al cap i a la fi ella és tot el que necessitem per viure.

HOMILIES

Homilia del senyor bisbe Agustí en la missa del crisma

Sant Feliu de Llobregat
4-4-2007

Estimat Pare Abat
Germans preveres, diaques i Seminaristes
Religioses i religiosos
Germans tots ben estimats.

Donem gràcies a Déu perquè ens torna a regalar aquesta nova ocasió de trobar-nos com a Església diocesana en la celebració de la Missa del Crisma! No podem amagar la satisfacció i el goig de veure'ns plegats al voltant de l'única font de vida, que és Jesucrist. Per què no gaudir de cor dels regals que ens fa el Senyor per al nostre consol?

El to i l'atmosfera de la celebració d'avui és brillant i encoratjador de debò. Hi contribueixen la Paraula proclamada, els signes i, sobretot, la presència de tots i cadascú, pel que sou i, més encara, pel que signifiquen.

Tanmateix és un to i una atmosfera que contrasta cridanerament amb determinades sensacions que vénen manifestant-se sovint entre nosaltres. Em refereixo a aquelles sensacions de cansament i

lassitud, que deriven en capteniments de resignació, de derrotisme, d'hipercrítica o d'evasió. Quan hom analitza aquests sentiments és fàcil trobar-ne l'origen, bé en un cert desencís després dels esforços il·lusionats i sincers d'una renovació segons el concili Vaticà II, o bé en l'enyor de temps passats, o bé en la constatació d'impotència davant d'una cultura prepotent...

No és el moment ara d'aquesta anàlisi. Però, si em permeteu, així com hem estat testimonis d'aquestes manifestacions, així també puc esmentar algunes experiències, viscudes al caliu dels contactes directes amb persones i comunitats, i que són com alenades d'aire fresc que ens ajuden a recuperar la il·lusió i donar-ne gràcies a Déu. Ens fa viure trobar una mare de família o una àvia que, amb llàgrimes als ulls manifesta el seu neguit perquè els seus fills o nêts han perdut la fe, però que ella segueix mostrant-la "perquè, diu, algun dia comprendran qui els estima de debò i d'on brolla aquest amor". Ens manté l'alegria veure com uns feligresos s'estimen el seu bon rector i demanen al bisbe que no se li acudeixi de cap manera prendre'ls-el; com excusen les seves limitacions i estan disposats compensar-les amb la seva col·laboració, "perquè, diuen, han ensumat que, amb la seva humilitat, els estima de debò com a bon pastor". Ens encoratja comprovar els esforços d'un sacerdot per acceptar els defectes d'un altre, sense trencar la fraternitat, i alhora no faltar a la veritat. També ens retorna l'esperança rebre el testimoniatge d'un capellà que, esgotant al límit les seves possibilitats físiques i psíquiques, encara manté la il·lusió pastoral, tot i acceptant la incapacitat per fer tot el que voldria i

feia quan es trobava en plenitud de forces. Ens omple de goig conèixer un adolescent o un jove que, tot acceptant el risc de patir la burla per part del professor o de companys, no té vergonya de manifestar a l'institut d'ésser creient en Jesucrist i que a més parla de la seva fe amb naturalitat i senzillesa. Ens torna la il·lusió veure un mal·lt terminal que encara baluceja com pot el Pare Nostre; i parlar amb un agent de pastoral, que conserva l'alegria i es manté constant, encara que els resultats siguin minsos; i tenir notícia d'un matrimoni que ha aconseguit superar una crisi amb diàleg i amor renovat; i saber d'una religiosa gran que, dintre de les seves possibilitats, conserva viu l'ardor evangelitzador acompanyant en la fe adults i mal·lts; i veure laics que, tot i les seves ocupacions professionals i familiars, encara treuen temps per col·laborar desinteressadament amb la parròquia...

Per què m'ha semblat dir aquestes coses, com de ben cert podríem dir i vosaltres mateixos podríeu dir-ne moltes més de semblants? Perquè entre nosaltres no val allò d'ésser optimistes o pessimistes davant la situació de l'Església o de la societat, segons el tarannà psicològic de cadascú o segons la proporció de fets positius o negatius. He dit aquestes coses perquè, avui precisament celebrant la Missa del Crisma, recordem que el nostre goig i la nostra esperança no és un cop d'optimisme, sinó que rau en el fet que entre nosaltres, en aquests detalls amagats de la vida, segueix viu el Crist, sobre el qual reposa l'Esperit. Aquell Esperit d'amor que ungeix i envia a la missió de dur la Bona Notícia als desvalguts, als captius la llibertat, als cecs el retorn a la llum i a proclamar l'any de gràcia i de perdó...

(Is 61,1; Lc 4,18) Aquests, i una munió d'altres detalls, aparentment petits, que guarneixen la nostra vida de cristians, són la verificació que realment som un Poble Sacerdotal, "dedicat al Déu i Pare de Jesucrist" (Ap 1,6).

Els bisbes de Catalunya hem publicat un petit document intitulat "*Creure en l'Evangeli i anunciar-lo amb nou ardor*", que vol contribuir a il·luminar amb llum evangèlica la situació present. Mantenint el seu to positiu, aquest document crida, concretament en el número 8, a recuperar el tarannà missioner, qui li és propi a l'Església. És urgent, diu, anunciar Jesucrist com el nostre únic tresor i l'únic llevat que pot transformar també aquesta cultura d'avui; ens cal anar, per tant, a l'essencial, és a dir, la conversió radical del cor. Però res d'això es podrà fer, afegeix el document, si la nostra Església al seu torn no és evangelitzada i convertida, si no esdevé ella mateixa casa i escola de comunió.

Mirem que aquest missatge ve a ser la traducció pastoral del que avui ens ha suggerit la Paraula de Déu que ha estat proclamada: l'Esperit encomana a Jesús una missió en favor de la humanitat desvalguda (l'evangelització, el servei als pobres...), però abans l'ha hagut d'ungir (Lc 4,18). Perquè la unció dóna l'ésser, del qual neix la missió. La unció de l'Esperit d'amor, aquesta unció del crisma que avui consagrem, ens fa ésser i viure com Crist vivent en el seu poble; des d'ella, i com a conseqüència, portem endavant la missió evangelitzadora en favor dels desvalguts... S'entén doncs que la constatació de tot aquell seguit de detalls de vida a la nostra Església és font d'esperança i de goig: encara que la bondat o l'Evangeli no

es donen mai en estat pur, en tant que fets d'amor, són de debò floriment de la unció de l'Esperit, són rostres del Crist vivent, que a la vida d'aquests cristians va néixer en el baptisme, madurar a la confirmació i és constantment renovat a l'Eucaristia; són, per tant, presències encoratjadores per a tothom. No tinguem por de dir i proclamar, amb agraïment i humilitat, que a la nostra Església hi ha Esperit Sant, que entre nosaltres vertaderament hi viu Jesucrist.

Voldria reblar aquesta crida a l'esperança afegint-hi un parell de breus consideracions.

En primer lloc, si creiem que això que hem dit és veritat, la constatació de rostres concrets del Crist entre nosaltres, no només ens renova l'esperança, sinó que també ens diu per on hem d'anar. No temem de fer tot allò que signifiqui "treballar la unció de l'Esperit", és a dir, tot allò que afavoreixi l'ésser i el viure com a cristians, el que ens defineix i dóna identitat, l'escolta i aprofundiment de la Paraula, l'esforç de conversió, la vida sacramental, la unitat en la fe. Perquè si de debò ens configura l'Esperit d'amor, és impossible que aquest Esperit deixi de brollar en missió d'amor.

En segon lloc, avui en aquesta celebració del Crisma i dintre el marc d'aquella empresa que ens ocupa enguany i l'any passat com a objectiu diocesà, no podem deixar d'esmentar un fet que ens entusiasma encara més. Avui beneïm uns sants olis i consagrem un únic Crisma per a tota la diòcesi; cadascú se l'emportarà a la seva comunitat per fer-lo servir en l'administració dels sagraments. Ja sabem la raó per què l'Església ho fa així: tot el Poble de Déu d'una església particular, on

es realitza i subsisteix l'Església universal, ungeix amb el mateix crisma perquè és un i únic l'Esperit d'amor de Déu que viu en cadascuna de les parròquies, dels fidels, grups, ministeris o carismes. Per això avui celebrem la festa de la nostra comunió. Celebrem el que som, alhora que prometem el que hem de fer, cadascú en el seu lloc i segons la seva missió particular.

És la festa, doncs, de la nostra Església. (Quan recordàvem aquells detalls que ens tornaven l'alegria, oi que eren variats i els seus protagonistes ben diferents? En canvi els reconeixiem com a fruits de la mateixa unció del mateix Esperit d'amor: ens pertanyen a tots, perquè són pedres del nostre mateix edifici comú, perles del nostre tresor, sarments de la nostra vinya, branques d'aquell arbre nostre, que anomenem "Església de Sant Feliu de Llobregat". Aquesta és la vertadera comunió, l'efecte de l'únic Esperit en la diversitat harmoniosa de formes i llenguatges...)

Hem escoltat un text de l'Isaïes bell de debò en la forma i en el fons: tant els fidels que s'estimen l'Església, és a dir, Síó, com, en l'altre text, l'Església mateixa, la Jerusalem, núvia de l'espòs, són absolutament guarnits de festa. "(He estat enviat) a consolar tots els que estan de dol, a vestir d'alegria els qui porten dol per Síó, a donar-los una corona en lloc de cendra, perfums de festa en lloc de vestits de dol, en cants de triomf en lloc del desconsol". Uns vestits, una corona, uns perfums, uns cants, així és com ens vol el nostre Déu. No serà ornat artificios i superficial, sinó resultat d'aquella transformació interior que obra el seu Esperit en nosaltres.

Germans, la nostra Església viu i actua per la unció d'aquest Esperit. Però, si ens és permès de parlar així, l'Esperit Sant és

més gran que l'Església, més poderós, més pur, més transparent, més penetrant... tal com l'oli del crisma que avui consagrem. Deixem-lo fer.

El mateix Esperit que reposava sobre Jesús, el que vingué sobre Maria, el que omplí la comunitat dels deixebles a la Pentecosta, avui cerca una humanitat disponible, un lloc on dipositar la seva força. Demanem-li que ens miri, ens trobi dignes del seu amor i ens torni el goig de la seva salvació. Amén.

Homilia del Diumenge de Pasqua

(Publicada a *Missa Dominical*, del Centre de Pastoral Litúrgica)

Estimats germans:

(Crida a la vida)

- Avui, dia de Pasqua, el primer diumenge de la història, quan tot sembla renèixer en un esclat de vida, el millor que podem fer, el més recomanable per viure la nostra celebració, és deixar-nos portar per tots els signes, símbols, gestos, cants, llums i colors, que ens forneix la litúrgia. Cal entra-hi sense recances ni pors, mirant d'establir entre l'ambient que ens envolta i el nostre interior aquella sintonia que ens permet viure i conviure amb els germans el goig de la Resurrecció. Voldria esdevenir avui un ressò del pregó que escoltàvem anit: "Exulteu de joia amb tota la creació"; o d'aquella crida que feia el sacerdot Esdres a tot el poble reunit "com un sol home", un cop escoltada la Llei i disposats a reconstruir el Temple: "Germans, la diada d'avui és santa, dedicada al Senyor, no estiguen tristos, feu festa, aneu, mengeu bé, beveu, repartiu-ne als qui no tenen res, la joia que ve del Senyor és la vostra força" (cf. Ne 8,9-11).

(Mort que acredita la vida)

- Permeteu-me però que, en fer-ho, manifesti sincerament una preocupació. De res serviria aquesta invitació, si avui, com ens pot passar tant sovint, la nostra festa no fos més que l'entusiasme fàcil i el cultiu d'allò més sensible i superficial. La joia pasqual ens porta a viure els signes externs, però ella mateixa i la font pregona d'on brolla és quelcom més profund. La festa pasqual no es pot viure en tota la seva veritat sinó amb determinades condicions. I la més important de totes és haver travessat abans la mort amb Jesús. Perquè, qui pot cantar la primavera sinó aquell que sap i ha experimentat la mort de l'hivern?; o qui pot gaudir de l'albada, sinó qui ha patit la foscor de la nit?; o qui pot entusiasmar-se amb l'amistat sincera, sinó aquell que ha experimentat la solitud?. Ens diu avui la Carta als de Colosses, explicant què vol dir participar de la resurrecció: "vosaltres vareu morir". No és cap metàfora: en la vida de l'esperit és una realitat de debò. Res ressuscitarà que no hagi mort; res triomfarà que no hagi experimentat el fracàs; res pujarà a la glòria que no hagi davallat al lloc més humil. Jesús ressuscitat venia dels inferns, on havia davallat per amor.

(Església en estat de resurrecció)

- Però les lectures que es proclamen enguany ens permeten fer aquest suggeriment: celebrem la Pasqua, començant per les experiències suara esmentades, sentint-nos Església, com a tal Església. Sant Pere i Sant Joan amb Maria Magdalena, són l'Església en recerca del seu Senyor. Joan, l'Església que creu perquè se sent estimada i estima; Pere la institució que confirma la

fe i l'ha de proclamar en nom de tots davant del poble. El plural ("vosaltres") dels de Colosses és la comunitat ben concreta que ha d'aprendre a viure com a "Església" resuscitada, poble d'homes nous en aquest món envellit. Potser cerquem el nostre Senyor allà on l'hem deixat, obeint la resta d'afecte que ens queda; el busquem "quan encara és fosc", a les palpentes i enyorant temps de glòria... Però, tot i ser veritat que al sepulcre no es pot trobar més que mort i foscor, diu l'Evangelí que aleshores l'Església en els seus Apòstols rebé la gran lliçó i començà a "entendre" el gran misteri, és a dir, "que Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts" (Jn 20,9), ressuscitar necessàriament d'entre els morts, perquè ho demanava la lògica pasqual, que és la lògica de l'amor.

(L'Església que veu i creu)

- És una lliçó que la creiem sabuda a l'Església: la prediquem, la recitem i la cantem. Però pot no entrar al cor. Si ens entrés al cor, potser viuríem d'una altra manera el que ens passa a l'Església (i a cadascú personalment). El repte és viure l'experiència de Sant Joan: "ho veié i cregué", veure i creure, passar del que veiem (l'enigma d'un sepulcre obert) a la fe, del signe a la realitat. I aquest trànsit no serà pas un mer canvi d'idees, sinó una transformació vital, el néixer d'un nou ésser personal.

(Signes d'una Església desvetllada)

- Com es nota aquest canvi?, quin és el seu origen?, quins els seus efectes? Les seves manifestacions són tot allò que significa plenitud: superació de l'ensurt i de la perplexitat davant la mort i l'assoliment

del desvetllar-se un món nou, les vivències que esmentàvem al principi, l'amor a la vida... Neix de l'encontre amb el Ressuscitat, fet possible per Ell mateix i per la nostra disponibilitat a deixar-nos trobar. Els seus efectes: els propis d'una vida nova, abans insospitable i que els propers diumenges de Pasqua ens aniran desvetllant.

Lloem Déu en el dia que Ell ha obrat: alegrem-nos-en i celebrem-lo.

Homilia del segon Diumenge de Pasqua

(Publicada a *Missa Dominical*, del Centre de Pastoral Litúrgica)

Germans:

(En diumenge)

- La nostra reunió en aquest Segon Diumenge de Pasqua sembla respirar el mateix aire d'aquells altres "diumenges", fa més de dos mil anys, quan els deixebles van rebre la visita sorprenent del Ressuscitat (Jn 20,19), o quan el profeta de l'Apocalipsi, transportat per l'Esperit, va percebre la glòria de Crist i rebé el mandat d' 'escriure, per estimular l'esperança dels seus germans (Ap 1,10). Això precisament són els diumenges: "dia del Senyor Ressuscitat, dia del do de l'Esperit, dia de la humanitat, dia de l'Església, dia del món nou, dia dels dies" (cf. Joan Pau II, Carta Apostòlica "*Dies Domini*", ns. 1-10).

(Església oberta a l'impossible)

- Cada Pasqua practiquem aquella disposició, tan pròpia dels cristians, d'obrir-se a l'inesperat i a l'impossible.

És propi de la Pasqua recordar, celebrant-ho, aquell moment decisiu, quan els deixebles van ser "sorpresos" per una

novetat no calculada ni esperada. Nosaltres, encara que diem saber el que va passar, no ens veiem lliures d'aquesta sorpresa. Ens creiem molt poderosos, capaços de dominar la situació, planificar el futur, calcular i decidir estratègies sempre eficaçes, de manera que ens sembla inversemblant qualsevol eventualitat "no controlada". I no obstant això, l'experiència de l'encontre amb el Ressuscitat sempre desestabilitzarà: tot i ser essencialment la mateixa, inclourà sempre una novetat radical.

Aquesta novetat, a més, resultarà encara més desconcertant, perquè entra en el terreny de l'impossible, és a dir, del que no està al nostre abast. Desitgem que existeixi un món on no hi hagi cap mena de mort; que l'amor viscut i predicat per Jesús no acabi en fracàs; que el pecat no tingui l'última paraula. Però de fet hem deixat de somiar, perquè en el fons creiem que això no passa de ser una mera il·lusió i no ens agradaria ser víctimes d'un terrible desengany.

- Tanmateix l'experiència d'encontre amb el Ressuscitat és la constatació que el mateix Jesús que havia mort, ara és viu i s'ofereix als ulls de la fe, perquè visquem també nosaltres. L'increïble comença a existir, els somnis i les esperances són legítims, la novetat anhelada ens és regalada. Déu pot l'impossible.

(Església del Ressuscitat)

- Avui en l'Evangeli apareix l'Església tancada, amagada, ben protegida, acomplexada, víctima d'una por "lògica". Quina pot ser la sortida d'aquesta situació? No serà certament una arrencada de valentia o una cura d'autoestima o un convenci-

ment que no hi ha tal perill. No pot ser sinó la irrupció enmig seu de Jesucrist viu, que travessant les portes, transmet la pau. El canvi propi de la Pasqua no és el pas d'una Església atemorida i esclava a una altra Església capaç de "dominar la situació" i alliberada de tot obstacle, sinó a una Església que viu exclusivament de la confessió i experiència del Crist Ressuscitat present en ella, única font del seu goig i de la seva llibertat.

(Església en camí de Resurrecció)

- Però, fins i tot pertanyent nosaltres en veritat a aquesta Església ressuscitada de la Pasqua, avui encara hem de fer camí de fe. Una vegada i una altra hem de recórrer amb St. Tomàs l'itinerari vital, des dels nostres dubtes i interrogants, fins a l'acollida de la vida, passant per "el veure, el creure i l'adorar". No som St. Tomàs, que va poder veure i palpar el cos gloriós del Ressuscitat, però sí hem estat regalats amb infinits signes que ens inviten a reconèixer que Jesucrist és viu i que el seu Esperit habita en la seva Església.

(Església que fa visible el Ressuscitat)

- Ella mateixa, l'Església, quan reneix en la Pasqua i acull l'alè creador de l'Esperit, es converteix en signe del Ressuscitat: viu de la pau i del perdó rebuts, fa viure oferint-los mitjançant la seva Paraula, el Sagrament de la Reconciliació, l'amor fratern, el seu compromís per reconciliar el món, l'Eucaristia... Es converteix en testimoni de l'invisible, caminant sense temor, com "veient l'invisible" (cf. He 11,27), però havent experimentat que allò invisible és de debò el més vertader.

Ens quedem amb el ressò d'aquella veu estimulant, que escoltava el Profeta de l'Apocalipsi, un cop s'havia postrat davant la visió de la glòria: "No tinguis por. Jo sóc el primer i l'últim. El que viu". I nosaltres, entenent que els dos moments foscos per a la humanitat, l'origen i la fi, han estat il·luminats per l'amor, respondrem en oració amb el Psalm: "T'enalteixo, Senyor: ets bo! El teu amor perdura eternament" (Sa 117,1).

Homilia de tercer Diumenge de Pasqua

(Publicada a *Missa Dominical*, del Centre de Pastoral Litúrgica)

De mica en mica els diumenges de Pasqua ens van revelant els secrets d'una Església ressuscitada. Al mateix temps la seva contemplació va a poc a poc despertant el nostre desig que sigui una realitat en nosaltres. El Senyor voldrà que al desig el segueixi l'oració i a l'oració el compromís de posar de la nostra part el que puguem.

Avui considerem quatre trets propis d'una Església ressuscitada: la llibertat, la fecunditat, la lloança i la comunió.

(Una Església lliure per l'obediència)

Si afirmem que l'Església existia d'alguna forma en l'Antic Testament i en els deixebles que acompanyaven Jesús durant la seva vida pública, podem dir que ella, com cadascun de nosaltres, va néixer "sotmesa". Sotmesa a l'esclavitud de la Llei, dels poders que la custodiaven i la feien complir, del propi pecat i, sobretot, de la mort. De fet, la submissió i l'esclavatge, companys de la por i el tancament, són els signes de mort que mostren la nostra necessitat de salvació.

Per contra, la llibertat i la gosadia seran els signes d'una Església que neix del Ressuscitat. Perquè "on hi ha Esperit, diu Sant Pau, hi ha llibertat" (2Co 3,17).

Nosaltres, que encara arrosseguem algunes d'aquelles formes d'esclavitud, tenim una espècie de "santa enveja" d'aquella Església de Pere i els apòstols, capaç de suportar la vergonya i la tortura, per parlar lliurement. Però pensem que també faríem el mateix si busquéssim la raó i el fonament de la nostra llibertat, no tant en el dret a la llibertat d'expressió (sempre més o menys retallat de fet), sinó en la seva verdadera font: l'obediència a Déu i a la seva voluntat. La nostra llibertat, en efecte, neix de l'obediència, és a dir, l'obediència al Déu, que essent Veritat i Vida, va ressuscitar el Jesús que l'esclavitud va matar.

(Una Església fecunda)

L'esterilitat de les nostres accions i projectes poden ser signe certament d'un camí avui misteriós per a nosaltres, pel qual el Senyor ens fa passar, perquè participem en el seu anorreament, és a dir, en la seva mort. Però aquesta possibilitat no ens eximeix de preguntar-nos si es deu més aviat al fet que en nosaltres no hi ha vida del Ressuscitat, si no hem ressuscitat com Església juntament amb al Senyor. En efecte, res es pot esperar d'una "Església moribunda", doncs de la mort no pot sortir més que mort.

Si hem entès bé la lògica de la Pasqua, la creu de Jesús va ser l'esterilitat absoluta i el fracàs total, que va desembocar en l'èxit i la màxima fecunditat, perquè en ella Crist estava més viu que mai, és a dir, perquè en ella va viure el màxim d'amor.

L'Església fecunda és la dels milers de milers i miríades de miríades de vivents contemplats pel Profeta de l'Apocalipsi alabant l'Anyell, el sacrifici del qual els va portar la llibertat i la glòria. L'Església fecunda és la de la xarxa carregada de peixos que els apòstols treuen del mar, obeint el mandat insòlit del Ressuscitat. Un cop més, obeir-lo és font de vida.

(Una Església de l'alabança)

Però l'Església fecunda, aquí en el món, no sempre és l'Església de l'èxit i de les estadístiques inflades. Més aviat serà l'Església que, més enllà del número, viu intensament el goig de la Resurrecció. Tots sabem per experiència que reunir multituds per defensar un dret o una idea, o per gaudir d'un espectacle, és relativament fàcil... El millor signe de la fecunditat de l'Església és la seva capacitat d'alabança i d'agraïment. Alabar i agrair són els gestos més característics de l'amor perfecte, neixen de l'alegria profunda d'haver estat salvats i desemboquen en l'adoració dels "ancians postrats davant el Senyor" (Ap 5,14).

(Una Església en comunió)

Però aquella xarxa carregada de peixos, contra tot pronòstic, no es va trencar. I Pere és confirmat en l'ofici de pasturar l'Església. La diversitat de peixos i el nombre d'ovelles no és amenaça per a una Església ressuscitada, que viu la comunió en el mateix Esperit. Tot al contrari: la xarxa és única i la seva cabuda infinita; el pastor és únic i el seu amor és, com el de Déu, universal. Que això exigeixi de Simó "pujar a la barca i arrossegar la xarxa ata-

peïda de peixos cap a la platja" (Jo 21,11) o contestar a Crist per tres vegades, fins a la tristesa, que l'estimava de veritat (Jo 21,15-17) és cosa del Ressuscitat mateix i del seu Esperit.

(Església ferida)

Una última observació. La pròpia experiència i el testimoni de la Paraula de Déu que avui hem escoltat ens diuen que la llibertat, la fecunditat i la comunió no s'aconsegueixen aquí en aquesta terra sense dolor: que els apòstols van pagar cara la seva gosadia de parlar lliurement davant l'autoritat, que l'Anyell pel qual va venir la salvació ostentava una ferida de mort i que Pere, disposat a estimar servint la comunió de l'Església, havia de comptar que algú el cenyiria per portar-lo on ell no volgués, per glorificar Déu amb la seva mort.

Però Jesucrist Ressuscitat segueix invitant: "Tu vine amb mi".

Homilia del quart Diumenge de Pasqua

(Publicada a *Missa Dominical*, del Centre de Pastoral Litúrgica)

L'Església de la Pasqua ens mostra avui, el Quart Diumenge, una de les seves cares més encisadores. L'Església que neix del Ressuscitat és un Poble obert a tots els pobles, races, llengües, cultures, tradicions, mentalitats o estils; és l'Església que anomenem "catòlica" o universal.

(¿Església globalitzada?)

Hom podria pensar que avui l'Església, en tant que catòlica o universal, ho té

més fàcil que mai. Perquè el fenomen de la globalització va en augment a un ritme accelerat. Des de qualsevol lloc podem arribar a qualsevol altre i un fet en un punt del planeta té repercussió en els llocs més insospitats. Les begudes, els espectacles i les modes van sent "mundialment iguals". Els grans negocis i la política dels governs no tenen fronteres...

No obstant això, poc pot aprofitar l'Església de la "globalització", tal com està donant-se de fet. A penes li serveix d'alguna cosa la facilitat de moviment, de comunicació i d'informació, que ens vénen donades per les noves tecnologies i el transport. Perquè en el fons hi ha una diferència radical entre la globalització actual i la catolicitat de l'Església. La globalització tendeix que tots formem una massa de pensament i forma de vida únic, conseqüència del predomini de qui té més poder en la informació, el mercat o la política: és el resultat d'un fenomen que s'estén per igual a tot el món imposant-se a tota particularitat.

L'Església del Ressuscitat és una altra cosa ben diferent.

(Església, casa de tots)

Quan el Ressuscitat va entrar en una casa amb les portes tancades va mostrar que no hi havia mur, porta, abisme o distància que pogués impedir la comunicació ni la comunió entre els "ressuscitats": començava així a existir un nou món, un nou poble, lliure dels condicionants de l'espai i del temps. Naixia la comunitat dels qui estaven en comunió més enllà dels particularismes. Aquelles portes es van obrir, no perquè tots entressin i es fessin jueus, assumint lleis, cultura,

política particulars (el que pretenien els judaïtzants), sinó perquè tots els pobles poguessin ser un de sol, sense deixar de ser ells mateixos, amb la seva cultura, la seva història, les seves lleis, és a dir, on cap porta o frontera pogués impedir la comunió... Va començar a existir l'Església com a catòlica, i això només ho pot fer l'Esperit de Ressuscitat.

(Església màrtir de la catolicitat)

Avui, en escoltar el relat en el Llibre dels Fets dels Apòstols de la predicació de Pau i Bernabé a Antioquia de Pisídia, on van prendre la decisió, davant el rebuig dels jueus, de dedicar-se fonamentalment als pagans de tots els pobles, recordem que aquesta obertura va ser un part força dolorós. Així mateix, la multitud enorme que va veure el Profeta de la Apocalipsi era de "tota nacionalitat, raça, poble o llengua" (Ap 7,9), però anaven vestits amb la mateixa túnica blanca, perquè "l'havien rentat amb la sang del mateix Anyell": eren màrtirs de la catolicitat, és a dir, d'haver mantingut la fe en un únic Senyor, que està més enllà de tota pretensió globalitzadora de qualsevol poder particular que s'imposi com absolut.

Aquest part segueix sent avui igualment dolorós.

(Església d'un únic pastor)

La comunió de l'Església ressuscitada es basa en que és convocada a escoltar una sola veu del seu únic Pastor. Precisament el que és una sola cosa amb el Pare. Però aquest mateix Pastor ja va dir que "tenia altres ovelles que no eren d'aquella pleta (és a dir, del poble jueu) i que ell les cridaria, i l'escoltarien i hauria un sol ramat i un sol pastor" (Jo 10,16). De fet

des de qualsevol racó de la terra, des de qualsevol cultura, raça o condició, la nostra Església ha anat responent a l'única crida de l'únic pastor. El que fa a cadascun membre de l'Església és la sintonia amb el Pastor, el reconeixement de la seva veu com veu del Pare. Des d'aquí s'estableix un intercanvi desigual ("ells escoltaran... jo els dono vida eterna") i un vincle indisoluble ("ningú els podrà arrencar de la seva mà").

Mai s'havia somiat una unitat més estreta i una pluralitat més rica. En definitiva, és la fita de l'obra de l'Esperit d'amor que el Ressuscitat va transmetre als seus deixebles: la comunió més enllà de les fronteres i els murs, fins i tot més enllà dels enfrontaments i conflictes que el nostre pecat va provocant.

No coneixem un altre camí de salvació per a la humanitat.

ESCRITS

Escrit per a l'Associació Bíblica de Catalunya - Butlletí, n. 95

Març 2007

LA SAGRADA ESCRIPTURA EN LA VIDA DE L'ESGLÉSIA

"La Sagrada Escripura en la vida de l'Església" és el títol que, després de llargues deliberacions i correccions, va triar l'assemblea conciliar l'octubre de 1964 per encapçalar el capítol sisè de la Constitució "*Dei Verbum*" sobre la Divina Revelació.¹ No deixa de ser significatiu que al final del debat s'optés per aquest títol: es volia expressar que el text, "el llibre" de la Sagrada Escripura, i no només Paraula de Déu en general, era essencial a la vida de l'Església. Més concretament, que la Sagrada Escripura era el llibre lliurat per Déu a l'Església, per a la salvació del món: d'ell vivia la mateixa Església i mitjançant ell l'Església feia viure al món, anunciant la Paraula de Déu que en ell es troba.

Aquest era el desig i la intenció del concili. Des d'aquí s'han vingut succeint milers d'iniciatives per tornar l'Escripura al lloc que li correspon, no només en la litúrgia, sinó també en la teologia i en la formació i vida espiritual dels fidels. Crec

que hem de reconèixer en això un dels fruits més valuosos de la renovació promoguda pel Concili Vaticà II.

Tot i això podem preguntar-nos si realment el projecte del concili s'ha vist complert en tots els seus termes i conseqüències. Les reformes i iniciatives que en partien d'ell han estat, com era lògic, sobretot de caràcter ritual, estructural, formal o instrumental. Ha de ser talment així. Però el seu objectiu era arribar més enllà, havia d'assolir quelcom, a la qual cosa la Constitució "*Dei Verbum*" només podia exhortar, ja que en definitiva depèn de la disposició del subjecte, la seva actitud profunda i la seva vivència davant l'Escripura.

En efecte, la qüestió clau ve a ser precisament "¿què és, què significa, per a mi / per a nosaltres l'Escripura?" Fa uns mesos em trobava celebrant l'Eucaristia amb un grup de biblistes de tota Espanya: eren persones que havien lliurat les seves vides a l'estudi científic de l'Escripura, professors i investigadors que han contribuït decisivament a la renovació de l'estudi de la Bíblia a Espanya. Em venia al pensament justament aquella pregunta fonamental (¿què és per a nosaltres l'Escripura?) i vaig recordar un fet que en el seu moment em va impressionar, per la bellesa i la delicadesa de pensament que demostrava. La gran escriptora i filòsofa María Zambrano, va rebre en el seu moment de la seva amiga i poetessa Rosa Chacel uns poemes que aquesta havia escrit, amarats de sensibilitat i humanitat. Com a resposta li va enviar una carta que, entre d'altres coses deia, a manera de missatge central: "Querida Rosa, había esperado de ti decires y he aquí que he hallado revelaciones. Te lo agradezco".

Realment una cosa són "decires" i una altra "revelacions". El poeta, com a artista

del llenguatge, tendeix a cuidar la forma fent d'això el seu objectiu primordial, de vegades exclusiu: llavors la poesia és tant sols un conjunt de belles paraules. Però la poesia assoleix un valor infinitament més elevat quan en ella el poeta s'expressa a si mateix i el lector copsa la seva intimitat en llegir-la. Això succeeix, evidentment, quan el poeta n'és capaç i vol fer-ho, però també quan el lector sintonitza amb ell, no només des de la sensibilitat per la bellesa de la forma, sinó també des de l'afecte. Llavors, es produeix entre el poeta i el lector el miracle de l'empatia o sintonia, molt pròxima al que podríem denominar "la comunió de vida", la comuna i vital participació en la bellesa.

La pregunta, per tant, que plantejava en aquells professors i a tots els qui intentem seguir el camí de renovació engegat per la "*Dei Verbum*", és si l'Escriptura significa per a nosaltres un conjunt de paraules, més o menys belles, uns escrits més o menys valuosos per a l'arqueologia o la història, o si per contra constitueix una comunicació personal profunda; si és un testimoni del passat o un vehicle que provoca el doble moviment, la revelació d'un "jo", que s'obre generosament, i la recepció d'un altre "jo", que la rep agraït. En aquest segon cas, l'Escriptura passa de pretendre només una informació a buscar aquella empatia i comunió de vida entre el seu autor i el lector.

Tota l'argumentació de la "*Dei Verbum*" consisteix a afirmar que, segons la ment de l'Església, almenys pel que fa a Déu, la Sagrada Escriptura, és exactament comunicació, autorrevelació divina. La seva naturalesa íntima s'entén només en el marc del diàleg històric i vital que Déu manté amb l'home: aquest és el seu lloc. Cada paraula seva, per tant, conté un missatge i pretén una resposta, després d'haver estat proclamada o llegida i entesa. Únicament així es pot dir que "l'Església viu i fa viure de la Sagrada Escriptura".

Tanmateix aquesta condició ens planteja moltes altres qüestions. Entre elles, potser la més important, la que aquesta Escriptura no deixa de ser un text plenament humà, la comprensió del qual exigeix ser tractada com qualsevol altra, alhora que pretén ser Paraula de Déu dirigida al moment present. Els filòsofs de l'hermenèutica ens han ajudat a considerar que la "comprensió" és un fenomen molt més ric i complex que la simple anàlisi literària, per convertir-se en una mena d'"esdeveniment de comunicació", que ha de comptar amb molts altres factors, com la temporalitat, la precomprensió, l'empatia, etc. Això ens hi pot ajudar una mica. Però subsisteix el problema de com és possible que un text humà serveixi per a la autocomunicació de Déu.

No pretenc aquí plantejar el problema teològic de la "inspiració de la Sagrada Escriptura", que està clarament formulada pel Magisteri i que tanta reflexió ha provocat. Reitero el meu objectiu d'apel·lar només a la vivència del subjecte que s'enfronta a l'Escriptura, sigui el subjecte individual o l'Església mateixa.

L'experiència de Sant Agustí, en el marc del procés de la seva conversió, és ben bé significativa al respecte. La Sagrada Escriptura, tal com la presentava l'Església, suposava per a ell, gran mestre gramàtic i retòric de professió, talment un escàndol. Era una literatura que no es podia "comparar amb la dignitat de Tul·li" i no obstant això era oferta com a Paraula de Déu. Certament no convenia al Déu excels neoplatònic, ni al Déu de qualsevol teisme filosòfic. L'únic camí, accessible només en el context de la conversió personal al Déu Revelat, era el d'assumir la veritat que es conté en la humilitat. Ja que es tractava d'un encontre personal, Déu condescendeix per amor a les

formes intel·ligibles pròpies de la criatura; l'home per la seva banda ha d'entrar igualment humil a través de "la lletra pobre", per accedir a la gran llum del misteri que s'hi enclou. L'obstacle per tant consistia en "la seva inflor" i el seu orgull: l'Esriptura era tal que només creixeria amb els petits, cosa que ell rebutjava.² Únicament després de comprendre la pedagogia amorosa de Déu, pot reconèixer la seva vertadera utilitat per a la salvació i el seu incomparable valor enfront a qualsevol altra literatura, és a dir, la seva "admirable sublimitat i no menys admirable humilitat".³

Aquesta experiència és exactament la que es demana per a la comprensió de tota l'estructura sacramental de la nostra fe: l'Esriptura, com subratllen molts teòlegs, és en efecte "constitutivament" sacramental.⁴ La lletra, entesa com a signe, ella mateixa és portadora del misteri.⁵ El subjecte, individual o eclesial, que s'hi aproxima a ella ha de reproduir al seu interior totes aquelles vivències que convenen a un encontre salvador amb la gràcia oferta en forma humana.⁶ D'aquí la veneració tradicional que, des dels Sants Pares, va merèixer l'Esriptura vista en paral·lel amb l'Eucaristia (Orígens, Tertul·lià, Ambròs...). Aleshores s'entén el valor insubstituïble de l'Esriptura en la vida de l'Església.

Llavors la tasca de l'estudiós especialista en la Bíblia adquireix una dimensió radicalment nova. El seu esforç, els seus coneixements, el seu rigor científic, la seva investigació, no aportaran només una simple informació, sinó que tindran el seu últim sentit en servir en aquell diàleg històric i salvador. Això mateix serà la seva glòria i alhora el seu límit. Perquè el tractament científic del text, com ara mitjançant l'anàlisi històrica crítica, té tot el seu valor en

l'àmbit propi, és a dir, en la clarificació de la significació primera, objectiva i asèptica, de les paraules. Però aquest només serà un dels moments del gran i ric esdeveniment de la comprensió. El coneixement i la "comprensió" de l'Esriptura és un procés, no necessàriament dilatat o complex, que conclou en l'acte de fe. Perquè la comprensió no es queda en les paraules, sinó que ha d'assolir el misteri que tanquen; i aquest misteri com a tal no és accessible al mètode científic positiu. Més aviat, com ja ens recordava fa molts anys Romano Guardini, basant-se en el pensament clàssic de la coherència entre l'objecte i el subjecte cognoscent, requereix una facultat cognoscitiva connatural a ell.⁷ Tot admetent, com és lògic, la diferència qualitativa dels objectes intel·ligibles i que el misteri requereix, més enllà d'un acte de coneixement mecànic, tot un moviment existencial, i fins i tot compromès, per assolir-lo. És el que anomenem fe, en el seu sentit més genuí.

L'acte de fe, en efecte, en tant que acollida de la Paraula de l'Esriptura, desfermarà tot un món de "coneixement" (pròpiament la teologia, com a "ciència de la fe"), de vida il·luminada (discerniment), de vivència de sentit (il·luminació), de conducta concreta (moral), d'experiència plenificant (goig de l'encontre amorós).

Essent aquesta la veritable vida de l'Església, l'Esriptura no pot esdevenir per a ella altra cosa que el do i el regal desmesurat de la condescendència de Déu.

+ Agustí Cortés Soriano.
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

Carta als preveres i diaques, convocant a la Missa del Crisma

Molt estimat germà:

Prop ja dels dies grans de la Setmana Santa ens posem en contacte per tal de fer-te a mans la més cordial i fraterna invitació a la Missa del Crisma.

Com ja saps, a la Missa Crismal celebrem el fet joiós que el mateix Esperit que unguí Jesús per predicar la Bona Nova als desvalguts, guarir les ferides i anunciar l'any de gràcia i perdó, també és amb nosaltres, fent-nos una sola Església i enviant-nos a la mateixa missió. Et convidem, doncs, a celebrar la nostra comunió de germans i a renovar, davant del Poble de Déu, les nostres promeses de lliurar-nos a la missió.

Aquest Poble de Déu de la Diòcesi de Sant Feliu, única raó de ser del nostre sacerdoti, ha de sentir dels nostre llavis que Jesucrist ens ha col·locat al seu servei i que nosaltres, amb renovada generositat, estem disposats a obeir-lo. Tot reconeixent la veu d'aquell mateix Esperit en tot el Poble Sacerdotal, volem expressar que ens sentim de debò com a membres de la mateixa família, habitants de la mateixa casa, caminants per la mateixa ruta.

Esperem, doncs, veure'ns aviat el Dimecres Sant, dia 4 d'abril, a les 11 del matí, a la Catedral. Ens agradaria comptar amb la teva presència i amb la d'aquells, religiosos, religioses o laics, que creguis convenient convidar com a representants de la vostra comunitat. Com hem vingut fent, aprofitarem l'avinentsa per felicitar els nostres germans grans, que ens trameten el valuós testimoniatge de fidelitat durant 50 anys de servei sacerdotal.

Units en la comunió de Jesucrist.

NOTAS:

- [1] Cf. GRILLMEIER, A., *Comentario al capítulo VI: la Sagrada Escritura en la vida de la Iglesia*, en *La revelación divina*, t. II, Madrid 1970, 127-131.
- [2] "Verumtamen illa erat, quae cresceret cum parvulis, sed ego dedignabar esse parvulus" (*Conf.* III,5,9)
- [3] "Multo abundantius ibi inveniet ea quae nusquam omnino alibi, sed in illarum tantummodo Scripturarum mirabili altitudine et mirabili humiliate discuntur" (*De Doctr. Christ.* II,42,63)
- [4] Cf. CHAUVET, L., *Symbole et Sacrement. Une relecture sacramentelle de l'existence chrétienne*. Paris 1988, esp. "La sacramentalité de l'Écriture", pp. 218-232.
- [5] "Uno eodemque sermone dum narrat textum, produt mysterium" (Gregorio Magno, *Moralia in Job* XX,1). Cit. y comentado en BORI, P.C., *L'Interpretazione infinita. L'Ermeneutica cristiana e le sue trasformazioni*. Bologna 1987, 27-28.
- [6] Cf. CHAUVET, L., *Symbole*, 219.
- [7] "A la particularización óptica de las cosas debe corresponder una nóptica del acto cognoscitivo; el sector objetivo específico debe ser definido con las categorías específicas relativas" (GUARDINI, R., *Sacra Scriptura e Scienza della fede*, repr. en I. DE LA POTTERIE, ed., *L'esegesi cristiana oggi*. Roma 1992, 48).

CÒNICA DIOCESANA

MARÇ

1 de març. Reunió de la Delegació de Família i Vida amb els acollidors de promesos de l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat a la Parròquia de Sant Baldiri de Sant Boi de Llobregat.

2 de març. Reunió del Consell Episcopal.

3 de març. Recés de Quaresma de la Delegació de Vida Consagrada predicat pel senyor bisbe Agustí a la Casa d'Espiritualitat Pare Manyanet de Begues.

El senyor bisbe Agustí visita la Parròquia de Sant Joan Baptista de Sant Feliu de Llobregat en la Visita Pastoral que realitza a l'Arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat. Reunió amb el Consell Parroquial i Eucaristia.

Preparant la pasqua a l'arxiprestat de Piera-Capellades, va tenir lloc el "Sheder" o sopar pasqual.

4 de març. Visita del senyor bisbe Agustí a la Parròquia de Sant Bartomeu de Molins de Reu en la Visita Pastoral que realitza a l'Arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat.

El senyor bisbe presideix l'eucaristia a la Catedral en el segon diumenge de Quaresma.

7 de març. Representació del Bisbat en l'acte institucional de la Generalitat en la presentació del Mapa de les religions a Catalunya.

Reunió del senyor bisbe amb el Consell Pastoral de la Parròquia de Santa Eulàlia de Mérida de El Papiol en la Visita Pastoral que el senyor bisbe realitza a l'Arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat.

8 de març. El senyor bisbe presideix l'Eucaristia en la Festa de Sant Joan de Déu amb el Germans de Sant Joan de Déu de Sant Boi de Llobregat.

El senyor bisbe realitza la Visita Pastoral a El Papiol, amb els següents actes: Visita al Cementiri parroquial, Visita a l'Ajuntament on s'entrevistà amb el senyor Alcalde, reunió amb els acollidors de promesos i amb representants del Moviment Comunió i Alliberament presents a la Parròquia.

9 de març. Reunió del Consell Episcopal.

El senyor bisbe imparteix la primera conferència Quaresmal a la Catedral de Sant Llorenç acompanyat pel Grup de Cant Gregorià de Sant Just Desvern. I presideix la celebració de l'Eucaristia.

10 de març. El senyor bisbe Agustí presideix la reunió de Degans de Facultats de Teologia i Instituts superiors, a Madrid com a Vicepresident de la Comissió d'Universitats de la Conferència Episcopal Espanyola.

10 i 11 de març. Trobada de confirmació de l'arxiprestat de Vilafranca, a la casa de colònies de Penyafort. Hi van participar 70 nois i noies que estan en grups de preparació de la confirmació de les parròquies de Vilafranca i rodalia.

11 de març. Trobada de l'ESO a Terrassa.

El senyor bisbe presideix l'Eucaristia a la Catedral en el tercer diumenge de Quaresma.

13 de març. Trobada conjunta de les dues vicaries de preveres i diaques. Recés de Quaresma dirigit per Mn. Xavier Morlans.

14 de març. II Jornades diocesanes de Pastoral de la Salut.

Reunió del Consell de Càritas presidit pel senyor bisbe Agustí.

15 de març. Reunió del Consell Presbiteral.

Trobada dels agents de Càritas en la Visita Pastoral del senyor bisbe a l'Arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat.

Trobada amb el Consell Pastoral Arxiprestal en la Visita Pastoral del senyor bisbe a l'Arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat.

16 març. Reunió del Consell Episcopal.

Reunió de la Delegació de Família i Vida.

17 de març. Trobada del senyor bisbe Agustí amb els preveres de l'Arxiprestat de Vilafranca del Penedès.

18 de març. El senyor bisbe Agustí beneeix

l'església de Sant Jordi que pertany a la Parròquia de Sant Pere i Sant Pau de El Prat de Llobregat.

El senyor bisbe presideix l'Eucaristia a la Catedral en el quart diumenge de Quaresma.

19 de març. Entrevista al senyor bisbe en el plató de la televisió Localia.

20 de març. Reunió dels arxiprestos de la Vicaria del Penedès, Anoia, Garraf a Sant Sadurní d'Anoia.

21 de març. Reunió dels arxiprestos de la Vicaria del Llobregat a Martorell.

22 de març. Inauguració de l'exposició retrospectiva de Càritas Vilafranca. Aquesta exposició s'emmarca en els actes de commemoració del 55è aniversari (1952-2007) de la fundació de Càritas a Vilafranca.

23 de març. Reunió del Consell Episcopal.

El senyor bisbe imparteix la segona conferència Quaresmal a la Catedral de Sant Llorenç acompanyat pel Grup de cant *Tehil-lim*. I presideix la celebració de l'Eucaristia.

23 i 24 de març. V Jornades Universitàries de Cultura Humanista a l'Abadia de Montserrat amb el tema "Els evangelis apòcrifs. Origen, caràcter, valor, arran de l'interès que aquests documents susciten actualment". Aquestes jornades van ser organitzades conjuntament amb la Universitat de Barcelona.

24 de març. Cloenda de la Visita Pastoral

del Senyor bisbe Agustí a l'Arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat.

25 de març. El senyor bisbe presideix l'Eucaristia a l'església de Santa Marta de l'Hospital d'Olesa de Bonesvalls on beneeix les noves campanes del temple.

El senyor bisbe presideix l'Eucaristia a la Catedral en el cinquè diumenge de Quaresma.

28 de març. Reunió del Consell de la Catedral presidit pel senyor bisbe Agustí.

29 de març. Reunió de la Delegació de Pastoral de joves.

30 de març. Reunió del Consell Episcopal.

31 de març. Trobada d'agents de pastoral de la salut de l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat. El senyor bisbe hi participa amb una conferència sobre el temps de Quaresma i la celebració de l'Eucaristia.

ABRIL

1 d'abril. El senyor bisbe presideix la celebració del Diumenge de Rams a la Catedral amb la benedicció de Rams a la Plaça de la Vila.

2, 3, 4 d'abril. Trobada de Setmana Santa a Montserrat de la Delegació de Vida Consagrada.

3 d'abril. El senyor bisbe participa en la representació del Autosacramental de la Passió a la Parròquia de Sant Vicenç de Sant Vicenç dels Horts.

4 d'abril. El senyor bisbe presideix la

Missa del Crisma a la Catedral de Sant Llorenç acompanyat dels preveres, diaques, religiosos i religioses i laics de la diòcesi. A continuació es presenta el projecte de la Nova Seu del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, finalitzant amb un dinar de germanor amb el parlament dels preveres que celebren els 50 i 25 anys d'ordenació sacerdotal.

Entrevista al senyor bisbe als estudis d'Esplugues televisió.

5 d'abril. Entrevista al senyor bisbe a Ràdio Molins de Rei.

El senyor bisbe presideix la Celebració del Dijous Sant a la Catedral de Sant Llorenç.

6 d'abril. El senyor bisbe presideix la celebració del Divendres Sant a la Catedral de Sant Llorenç.

Via Crucis a la Plaça de la Vila, presidit pel senyor bisbe.

7 d'abril. Celebració de la Solemne Vetlla Pasqual presidida pel senyor bisbe a la Catedral de Sant Llorenç.

8 d'abril. El senyor bisbe Agustí presideix la celebració de l'Eucaristia del diumenge de Pasqua a la Basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès.

10 d'abril. Trobada de preveres i diaques de la Vicaria del Penedès, Anoia, Garraf. Conferència del senyor Jaume Dantí sobre la Coresponsabilitat vista des dels laics.

Reunió de la Delegació de Pastoral de la Salut.

13 d'abril. Reunió de la Delegació de Família i Vida.

14 d'abril. Participació del senyor bisbe en la celebració dels 50 anys del Moviment Cristià de Centres d'Esplai.

15 d'abril. Visita i celebració de l'Eucaristia del senyor bisbe a la Parròquia de Santa Maria Magdalena de Canyelles.

Ordenació sacerdotal de Mn. Francesc Tirado i Lara a la Catedral de Sant Llorenç.

16 d'abril. Reunió de la comissió de la Nova Seu del Bisbat.

17 d'abril. Trobada de preveres i diaques de la Vicaria del Llobregat a Begues.

Reunió d'arxiprestos de la Vicaria del Penedès, Anoia, Garraf a Piera.

18 d'abril. Reunió d'arxiprestos de la Vicaria del Llobregat a Sant Boi de Llobregat.

El senyor bisbe presideix l'Eucaristia a la Catedral en l'aniversari de la seva ordenació episcopal.

19 d'abril. Entrevista de la General de les Dominiques de la Presentació, la Gna. Monique Colrat amb el senyor bisbe Agustí.

20 d'abril. Reunió del Consell Episcopal.

Trobada de la Delegació de Família i Vida amb els acollidors de promesos de l'Arxiprestat de Montserrat.

21 d'abril. Trobada de religiosos i religio-

ses a Montserrat, organitzada per la Unió de Religiosos de Catalunya.

Trobada d'infants de 1a comunió de l'arxiprestat de sant Boi, a la Colònia Güell. Hi van participar els infants i les seves famílies de totes les parròquies de l'arxiprestat. El senyor bisbe va presidir la Celebració de la Paraula.

XXè pelegrinatge a Montserrat, organitzat per les parròquies de l'arxiprestat de Montserrat.

22 d'abril. Visita i Celebració de l'Eucaristia del senyor bisbe a la Parròquia de Sant Pere i Sant Fèlix d'Olivella.

El senyor bisbe celebra l'Eucaristia amb el ritu de la Dedicació a la nova església de Santa Maria de Montserrat del barri de l'Espirall de Vilafranca del Penedès.

23-27 d'abril. LXXXIX Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola.

24 d'abril. Trobada de la Delegació de Família i Vida en la Setmana de la Família a Vilafranca del Penedès.

25 d'abril. Reunió de la Delegació de Pastoral Sacramental i Litúrgia.

Trobada de la Delegació de Família i Vida en la Setmana de la Família a Sant Feliu de Llobregat.

27 d'abril. El senyor bisbe concelebra en la celebració de l'Eucaristia a la Basílica de la Mare de Déu de Montserrat.

El senyor bisbe presideix l'Eucaristia en el Monestir de Sant Benet de Montserrat.

El senyor bisbe presideix l'Eucaristia en la Solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat a la Catedral de Sant Llorenç.

28 d'abril. El senyor bisbe presideix l'acte d'entrega de premis del Concurs Bíblic que organitza la Federació de Cristians de Catalunya, Grup Avant, al Col·legi Mare de Déu de la Salut de Sant Feliu de Llobregat.

Visita del senyor bisbe a la Parròquia de Sant Pere de Gavà on confereix el sagrament de la Confirmació.

29 d'abril. El senyor bisbe presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Sant Vicenç de Sant Vicenç dels Horts on se celebra els 125 anys del Col·legi de la Immaculada de Sant Vicenç dels Horts.

30 d'abril. Reunió dels bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona.

DELEGACIONS

Delegació Diocesana per a la Vida Consagrada

CIRCULARS

Als monestirs i comunitats de Vida Consagrada

Sant Feliu de Llobregat
10 de març de 2007

He rebut de la Conferència Episcopal Espanyola, a través del *Secretariat de la Comissió Episcopal per a la Vida Consagrada*, Añastro, 1, 28033, Madrid, la informació següent per si us pot ser útil:

Curso de verano: Estamos preparando la VII edición del CURSO DE TEOLOGÍA DE LA VIDA CONSAGRADA, que se celebrará en Ávila, del 15 al 22 de Julio de 2007. Como sabéis, está dirigido a junioras y consagradas con menos de diez años de profesión perpetua, y lo organiza la Comisión Episcopal para la Vida Consagrada, con la Facultad de Teología «San Dámaso» de Madrid. También en esta ocasión será presidido y dirigido por Mons. Jesús Sanz, quien impartirá la asignatura de teología de la vida consagrada. Además de ser un buen lugar de encuentro y formación de las jóvenes consagradas, este curso cuen-

ta con el reconocimiento académico de la Facultad de Teología "San Dámaso". Se alternan las clases con otras actividades culturales, prestando especial atención a la celebración litúrgica.

Para vuestro conocimiento e información a las congregaciones que puedan estar interesadas, el programa preliminar es el siguiente:

«EN DIOS Y PARA LA HUMANIDAD:
PASIÓN POR LA IGLESIA» II Parte
«LA PALABRA DE DIOS ACOGIDA Y
CELEBRADA EN LA VIDA CONSAGRADA»

Cursos:

1. *Dei Verbum*: su Palabra en nuestros labios

2. *Sacrosanctum Concilium*: celebrar el Misterio 3. Teología de la vida consagrada: *La consagración como pertenencia al Señor*

Conferencias-Coloquio:

1. Los Medios de Comunicación: púlpitos de buenas noticias o laboratorios de ideologías.

2. El servicio de la autoridad en la vida consagrada.

3. Los jóvenes hoy: acompañar sus preguntas, acercar la respuesta de Dios en la Iglesia

Us desitjo una bona Pasqua. Que el Senyor Ressuscitat ompli de la seva vida les nostres comunitats. Afectuosament,

Josep Roca, S.F.
Delegat per a la Vida Consagrada

Als monestirs i comunitats de Vida Consagrada

Sant Feliu de Llobregat
23 d'abril de 2007

Benvolgudes germanes i germans,

Us adreço aquestes breus paraules per desitjar-vos una bona Pasqua. Jesús ens ha alliberat dels llaços de la mort i l'Esperit vessat pel Pare damunt nostre ens impulsa a celebrar el diumenge sense posta.

Amb el desig de compartir la vida de la nostra Delegació, vull fer-vos un breu comentari sobre les **Trobades a Montserrat**, que van celebrar-se els dies 2, 3 i 4 d'abril d'enguany. Com vaig informar en una circular i d'una forma personal, la Comissió de la nostra Delegació, en arrencar la seva activitat, va fer-se aquesta pregunta: Com donar vida als germans i germanes en una diòcesi que tot just acaba d'encetar el seu camí? Amb tota humilitat, ens va semblar que un mitjà al nostre abast era sembrar una petita llavor, conscients del dinamisme de creixement que porta a dins quan és fecundada per l'Esperit. I la nostra Diòcesi té la sort de comptar amb la comunitat del Monestir de Montserrat, sempre disposada a acollir i a orientar les nostres trobades de comunió i reflexió. Vam poder compartir la vida i la pregària amb els monjos, dins un horari distès però intens, durant els primers dies de la Setmana Santa, participant intensament en la Litúrgia, admirant l'art, envoltats de natura i sobretot sota la presència amorosa de la Mare de Déu, consol i esperança. I de veritat que va ser així! El pare Abat i tota la comunitat ens van fet el

regal del seu testimoni, de la seva orientació i de la seva hospitalitat.

El tema de les Jornades d'enguany va ser: **"Les fonts de la vida religiosa"**. La font és un regal de Déu que satisfà i apaga la set. El nostre cor sempre té set de Déu i mai no reposa fins a trobar en ell el nord de la vida, però la història ha tingut moments especials on ha experimentat una necessitat més ardent d'aquesta aigua de la vida. Així va ser al voltant del segle IV, quan el cristianisme, després d'una època martirial intensa, hagué d'emprendre una adaptació a les noves situacions. L'Esperit va suscitar dins l'Església les diverses formes de resposta radical a Crist com una font d'aigua cristal·lina que adollava l'Evangeli a la societat d'aquell temps. Avui, a l'inici del tercer mil·lenni, l'Església es troba en una situació d'èxode i de forta contestació social. Nosaltres, com a persones consagrades, podem aportar-hi molta riquesa si som capaços de pouar en les fonts de la nostra consagració i preguntar a l'Esperit què diu a la nostra Església.

Una crida és que els consagrats i consagrades siguem "experts en humanitat", que en coneguem els ídols i ens esforcem per desmitificar la seva imatge i els déus que portem amagats dins de nosaltres mateixos. Ens convé anar al desert i impregnar-nos de la Paraula de Déu a través sobretot de la *lectio divina*. Aquesta Paraula, comptant que la fe sempre és un sortir vers una terra estranya, encara que es presenta en un "clarobscur", ens ajudarà a descobrir les pulsions que ens inclinen al mal a causa sobretot de l'aire contaminat del món, cosa que ens afecta més del que puguem imaginar. En aquest procés de conversió ens ajudarà molt la companyia d'un pare espiritual.

Viure la Setmana santa a Montserrat ens ofereix una vivència de gran riquesa, si considerem a fons allò que celebrem, si coneixem les celebracions pas a pas i si tenim unes bones actituds per a reviuere els misteris.

Finalment, no podem deixar de banda la dimensió profètica de la vida consagrada. El nostre repte és descobrir-ne avui els trets essencials i viure'ls amb radicalitat. El sol fet de la vida consagrada ja és un signe de l'existència de Déu, malgrat les nostres mancances i mediocritats. Per això no hem de perdre l'esperança. Els tres vots, viscuts amb joia i en comunitat, unifiquen la persona i són una forma de seguir el Crist com el bé únic. En el moment present podem emmirallar la nostra vida en la "resta d'Israel", no oblidant que la pregària n'és l'aliment essencial. Avui, més que mai, el repte és viure amb coherència i de forma positiva el nostre compromís religiós. El lema del Congrés de la Vida Religiosa pot servir-nos de pauta: "Passió per Déu i passió per la humanitat".

Van donar-nos les conferències el P. Abat Josep M. Soler, el P. Salvador Plans, el P. Andreu Marquès i el P. Bernabé Dalmau. El Germà Efreem de Montellà va proporcionar-nos una acurada orientació per entendre millor el rostre de Crist en la música de J. S. Bach.

Varem quedar que, si Déu vol, l'any vinent repetiríem l'experiència. Oportunament en rebreu informació.

Agraïxo novament l'hospitalitat dels monjos de Montserrat en la qual varem descobrir el Crist vivent que ens obria les portes de casa.

Afectuosament en Crist Ressuscitat,

*Josep Roca, S.F.
Delegat Episcopal per a la Vida Consagrada*

CRÒNICA

3.3.07. *Centre d'Espiritualitat Josep Manyanet, de Begues.* Trobada i recés de Quaresma de la Vida Consagrada de la Diòcesi.

Predicà un recés ple d'unció, de caritat pastoral i d'erudició teològica el bisbe Agustí Cortès. Entre les moltes idees que va recomanar per a la pregària i la reflexió, es poden subratllar:

Cada carisma és un aspecte del rostre del Crist transfigurat de glòria.

Els fundadors i fundadores, des de les necessitats del seu temps i encarats vers el futur, han engegat una nova visió del rostre de Crist.

En aquest rostre és essencial contemplar la prova de la creu. En el consagrat i consagrada, la forma concreta de portar-la a terme són les nombroses formes d'ascesi.

El marc i l'espai privilegiats són l'Església i la comunitat.

El delegat de Litúrgia, Mn. Xavier Aymenrich, proporciona abundosa informació sobre el funcionament i les activitats de la seva Delegació i les iniciatives concretes que ja han portat a terme, com són: gestions per a la declaració de la Mare de Déu de Montserrat patrona del nou Bisbat de Sant Feliu, elaboració del Calendari Litúrgic propi i publicació de les Normes i Rítual de la Celebració de la missa en absència de prevere.

El secretari i canceller, Mn. Joan Pere Pulido, presenta el llibre *Créixer en comunitat. Projecte de renovació comunitària*, de Josep Roca, S.F., amb pròleg del bisbe Agustí Cortès i Soriano, editat per Publica-

cions de l'Abadia de Montserrat. N'ofereix els objectius principals i la metodologia recomanada al llarg de 28 temes, que abasten els aspectes fonamentals de la vida consagrada.

La Gna. M. Dolors Garcia presenta un crèdit per a alumnes d'ESO titulat *Conec la meva Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat*.

El Delegat per a la Vida Consagrada i el Secretari i Canceller proporcionen informacions diverses sobre la vida de la Delegació i del Bisbat, a fi de caminar tots junts secundant els objectius diocesans de la *Pertinença* i la *Corresponsabilitat*.

Una fervorosa Eucaristia i un dinar de germanor clou aquesta jornada plena de comunió dins l'Església particular i entre els diversos instituts presents a la Diòcesi.

7.3.07. *Barcelona, Casa d'Exercicis Sant Ignasi de Sarrià.* Participació del Delegat en la LVI Assemblea de la URC. Després de la pregària i l'aprovació de l'acta de l'assemblea anterior, el P. Alejandro Pérez Barrajón, president de la CONFER d'Espanya desenvolupa la ponència: *Reptes de la Vida Religiosa avui*. La vida religiosa, com moltes institucions i la mateixa Església, a causa dels canvis accelerats del món, es troba enfront d'una paradoxa o d'una cruïlla: d'una banda, la precarietat sobretot per l'envelliment de molts dels consagrats, la manca de vocacions, el poc prestigi social de les activitats d'Església, etc. i de l'altra, l'esperança: grans avenços en la reflexió sobre la identitat i el sentit, creativitat, afany de renovació, noves presències, etc.

Al llarg de la història, la Vida Religiosa sempre ha sabut donar resposta als reptes de cada temps, distingint entre allò que és

essencial i allò que és circumstancial. Però li ha calgut fer un discerniment seriós per viure l'Evangeli amb radicalitat.

Els tres elements que assenyala sobretot la *Perfectae Caritatis* i *Vita Consecrata* com a essencials són:

1. *L'experiència de Déu*. Ser testimonis del seu amor ara i aquí. Déu viu en la realitat més humana de la vida. Sortir a l'encontre de l'altre amb les mateixes actituds de Jesús.
2. *La fraternitat*. Millorar la qualitat de les relacions personals dins la comunitat i desenvolupar una vertadera amistat i calidesa afectiva.
3. *La missió carismàtica*. Tornar a les fonts segons l'esperit dels fundadors i no oblidar que els pobres són els preferits de Jesús. Quan la vida consagrada se n'ha apartat, ha entrat en crisi.

En tots els elements i en el mateix procés de renovació cal accentuar l'ecclesialitat i la comunió amb els bisbes. Els personalismes i les iniciatives al marge de l'Església estan abocats al fracàs.

Després d'un diàleg enriquidor, el Sr. Ignasi Vilaseca informa sobre els aspectes més significatius de la *Llei de Dependència*.

En la sessió de tarda, s'aprova el balanç i el pressupost de 2007, comenten els aspectes organitzatius de la trobada de religiosos de Catalunya a Montserrat el dia 21 d'abril, és elegit un nou membre de la Comissió Permanent i es proporcionen informacions diverses, com les dades de la Vida Religiosa a Catalunya, la participació en l'Aplec de l'Esperit i altres.

3.3.07. *Vilanova i la Geltrú*. Convent de la Mare de Déu de la Divina Providència, de monges Clarisses de la Divina Providència,

presideix el Capítol d'elecció d'abadessa i de Discretori el Delegat Episcopal per a la Vida Consagrada.

Resulta elegida abadessa per postulació Sor (M. Montserrat) Carme Godall Solé.

Resulten elegides per al Discretori:

Vicària: Sor (M. Mercè) Ramona Comabella Fort

Discreta: Sor (M. Neus) M. Carme Carreras Mestra

Març.07. Elecció de la Gna. Cristina Martínez, de la Companyia de Santa Teresa de Jesús, presidenta de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC).

1-04-2007. Capítol provincial de les Germanes Dominiques de l'Anunciata. Sota la intercessió de la Mare de Déu del Roser, del Beat Francesc Coll, i de les Germanes Màrtirs, se celebra el Capítol i són elegides per al govern provincial:

Priora Provincial: Gna. Montserrat Sala Gramunt

Vicària provincial: Rosa M. Picas Prat

Ecònoma: Anna Basany Puig

Consellera: Mª Dolors Roca Corominas

Secretària: M. Núria Cuèllar Vinaixa

26.4.07. *Barcelona*. A la seu de l'Arquebisbat, reunió de la Comissió de Monestirs. Es fa un seguiment de les gestions endegades de cara a la confecció de la web dels Monestirs. Es concreta el temari i el conferenciant de les properes jornades de formació que tindran lloc la propera tardor a l'hostatgeria del monestir de Sant Pere de les Puelles: *Els llibres sapiencials*. S'aprova el tema principal i els diversos articulistes del proper número de la revista *Enllaç*. Se suggereixen noms per a formar part de la Comissió i es compar-

teix informació sobre la vida monàstica a fi d'estrènyer la corresponsabilitat i la comunió.

29.4.07. Sant Vicenç dels Horts. El Col·legi Immaculada, de les Germanes de la Doctrina Cristiana, commemora els 125 anys de la seva fundació. El Sr. Bisbe celebra una Eucaristia d'acció de gràcies.

Conferència Episcopal Tarraconense

COMUNICATS

Exhortació Pastoral dels bisbes de Catalunya

Febrer 2007

CREURE EN L'EVANGELI
I ANUNCIAR-LO AMB NOU ARDOR

1. *Volem reflexionar amb vosaltres*

Estem celebrant que fa 125 anys que la Mare de Déu de Montserrat va ser declarada patrona de Catalunya pel papa Lleó XIII. El 27 d'abril de 2006, dia de la seva festa, vam fer arribar a tots els nostres diocessans una invitació a intensificar la pregària per la nostra Església —la que peregrina a Catalunya— i per tot el nostre poble. Amb aquesta finalitat us vam oferir una breu relectura de la *Visita espiritual a la Mare de Déu de Montserrat*, del venerable Dr. Josep Torras i Bages, bisbe il·lustre de Vic a principis del segle XX, accentuant-ne alguns aspectes d'especial actualitat.

Avui, arribats a les darreries de l'any jubilar montserratí, volem reflexionar amb vosaltres, amb una mica més d'extensió, sobre allò que més omple el nostre —i el vostre— cor: com viure, com anunciar, com fer fructificar el do inestimable de la fe cristiana en les circumstàncies d'avui.

Nosaltres, com a pastors, us oferim planerament, des de la nostra responsabilitat episcopal, unes pautes d'orientació. Ens agradaria que també vosaltres en féssiu tema de meditació i de pregària —personalment o en comunitat— i que poguéssiu, eventualment, fer-nos arribar també els vostres suggeriments. Es tracta de discernir els nous signes dels temps, d'escoltar la veu de l'Esperit, i de fer-ho junts, unint la veu del magisteri amb el sentir dels fidels.

2. *Fa cent vint-i-cinc anys*

Quan el 1881 li era solemnement atorgat el patronatge de la Verge Moreneta, la comunitat catòlica de Catalunya enfilava l'últim tram del segle XIX amb renovada vitalitat. Superades les dures confrontacions entre el tradicionalisme carlí i el constitucionalisme isabelí, Catalunya participava del clima il·lusionat de redreçament del país que venia de la Renaixença. Un any després del patronatge, el 1882, es posava la primera pedra del temple de la Sagrada Família d'Antoni Gaudí. Mn. Cinto Verdaguier (1845-1902) era, aleshores, el poeta més llegit i més estimat de Catalunya. Una dècada després, el venerable Dr. Josep Torras i Bages (1845-1916) publicaria *La tradició catalana*. Restava viu encara el testimoniatge de santedat i d'acció social de sant Antoni M. Claret (1807-1870), de santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), de santa Maria Rosa Molas (1815-1876), de santa Teresa de Jesús Jornet (1843-1897), de sant Josep Manyanet (1833-1901) —tan vinculat al temple de Gaudí—, de santa Paula Montal (1799-1889), de sant Enric d'Ossó (1840-1896), del beat P. Francesc Coll (1812-1875), del beat P. Francesc

Palau (1811-1872). L'any 1886 sant Joan Bosco venia de Torí a Barcelona i beneïa la primera ermita del Tibidabo, que esdevindria, més tard, el temple expiatori del Sagrat Cor de Jesús. «Quants testimonis més de caritat poden citar-se en la història de l'Església», podem dir amb Benet xvi. «Així s'expliquen les grans estructures d'acollida, d'hospitalitat i d'assistència [...], les innombrables iniciatives de promoció humana i de formació cristiana destinades especialment als més pobres. [...] Els sants són els veritables portadors de llum en la història, perquè són homes i dones de fe, esperança i amor.»⁸ No és contrari a l'humil reconeixement dels nostres límits agrair els dons rebuts de Déu i confessar, seguint l'exemple de la Verge Maria, que «el Totpoderós obra en mi meravelles».⁹

3. Un gran procés de canvi

Si posem els ulls en el nostre present, quantes transformacions s'han produït des d'aleshores en la societat catalana, especialment —és la nostra prioritat— des del punt de vista de la fe. Fins i tot d'ençà del document col·lectiu de l'episcopat català *Arrels cristianes de Catalunya* (1985), quan el nostre país assumia la democràcia i l'autonomia; o, posteriorment, des de les resolucions del concili provincial Tarraconense (1995), que aprofundien en l'esperit del concili ecumènic Vaticà II i l'actualitzaven, quantes coses que han canviat!

El Vaticà II, no cal dir-ho, continua viu i present entre nosaltres. Com ha dit el papa Benet xvi, «hi tenim l'esguard posat amb gratitud: si el llegim i acollim menats per una hermenèutica correcta, pot ser i

esdevenir, cada cop més, una gran força per a la renovació sempre necessària de l'Església».¹⁰ Per la seva banda, el concili provincial Tarraconense —que incorporà en el seu text *Arrels cristianes de Catalunya*— resta com a guia propera i orientadora que assenyala i concreta els objectius de comunió eclesial i de treball pastoral compartit de les diòcesis catalanes.

Ara bé, vivim temps accelerats. Les transformacions, com dèiem, se succeïxen. Algunes, ja eren previstes. Però és quan ens afecten que en copsem tot l'abast real i ens sentim interpel·lats per elles. Avui tothom, també a l'Església, va adonant-se que moltes coses seran diferents en aquest segle XXI tot just estrenat. Això provoca sovint inquietud, també religiosa. I la inquietud pot degenerar en desencís. Sense ni voler pensar a assenyalar culpables —«no judiqueu, i no sereu judicats»—,¹¹ i sentint-nos-hi implicats, també personalment —«treu primer la biga del teu ull»—,¹² volem parlar-ne, sobretot, des de la més plena confiança en Jesús, vencedor del pecat i Senyor de la història. Tampoc ara, com en la tempesta del llac de Tiberíades, Jesús no dorm, ni que poguésem semblar-ho. També ara ens diu: «Per què sou tan covards, gent de poca fe?»¹³

Fixem-nos en Jesús, i, amb els ulls en ell, reflexionem sobre alguns canvis que afecten directament la vida de fe.

4. Quan la fe de molts va fer crisi

Fa uns anys es va fer habitual parlar de crisi de fe. Molts, no cal dir-ho, ho fèiem amb preocupació. Altres, sobretot des de la increença o l'agnosticisme, amb una certa satisfacció, com qui veia arribar una situació prevista i esperada. I, entre els

uns i els altres, no mancaven catòlics que en feien argument per a culpabilitzar altres catòlics de sensibilitat diferent o, molt sovint, la manera d'actuar de l'Església i, sobretot, de la jerarquia.

Ara bé, al marge d'interpretacions i de maneres diverses de reaccionar, els fets objectius se'ns imposen a tots: la nostra societat es va situant globalment fora de la vida de l'Església i també, en formes i graus diversos, de la fe en Jesucrist. És veritat que una part d'aquesta crisi no fa més que evidenciar la poca consistència del que, en circumstàncies passades, semblava una vivència religiosa àmpliament majoritària.

Avui es donen factors nous en els quals, per cert, es barregen elements positius i elements negatius. Hem sortit d'un ambient sociopolític que condicionava l'expressió de la religiositat i hem entrat en un altre, que inclina la balança en sentit contrari. Estem immersos en una cultura immanentista. La secularitat i el pluralisme, com apuntava el concili provincial Tarraconense, marquen la societat catalana.

No és estrany, doncs, que les estadístiques indiquin un retrocés, en nombre, de la pràctica religiosa i de la fe cristiana. Sempre hi ha un marge de relativitat, és clar, en aquestes enquestes, sobretot, com és el nostre cas, quan fan referència a actituds íntimes, de comunicació no fàcil. L'important, però, és adonar-se, a través d'elles, de la direcció en la qual es mou la societat. Sembla, doncs, que el nombre de joves que es declaren catòlics ha baixat, que els agnòstics i indiferents augmenten molt percentualment i que molts diuen que mai o gairebé mai no van a missa. També és un fenomen nou l'existència

d'un nombre significatiu d'infants i joves que no han rebut el sagrament del baptisme. Tot això pel que fa referència al camp estricte de les creences. Però ens cal tenir molt en compte, també, els comportaments morals, des d'aquells que afecten la vida personal i familiar de les persones, el matrimoni i l'acolliment dels fills i la seva educació, fins als que miren més directament a les responsabilitats socials. També aquí trobaríem, probablement, al costat de mostres d'involució ètica i àdhuc de decadència, alguns valors positius.

No és la nostra intenció entretenir-nos ara en l'anàlisi de xifres ni en aspectes parcials d'aquesta crisi, sinó situar-la com un referent ineludible de la nostra responsabilitat com a pastors i plantejar-nos quina resposta ens demana. Els nostres germans i les nostres germanes que, en formes i matisos diversos, han deixat de tenir l'Església com la seva llar espiritual, ens interpel·len. Tots els qui formem part de les nostres deu diòcesis amb seu a Catalunya, pastors i persones consagrades, laics i laiques, som interpel·lats per aquesta realitat i cerquem en Jesús la resposta. La nostra fe, però, ens assegura que, per a Jesús, la recerca de l'ovella perduda té prioritat absoluta, d'acord amb la paràbola evangèlica.¹⁴ Sabem que ell deixarà fins i tot les altres al desert per anar a buscar-la, carregar-se-la a les espatlles amb alegria i retornar-la a casa.

5. En estat de missió

Sempre, al llarg de la història de l'Església, s'han alternat moments de més vivencial i de més pràctica religiosa amb altres de més tebis, però fins avui sense un qüestionament radical i generali-

tzat de Déu i de Jesucrist. En aquest marc, iniciatives com les missions populars o els exercicis espirituals ignasians i altres sistemes de reflexió i d'anunci de la paraula de Déu han estat i poden ser encara formes pastorals eficaces. Es tracta, però, de mitjans més orientats a la represa i a la revitalització de la vida cristiana més que no pas a una primera aproximació a l'evangeli.

No sembla, però, que els profunds canvis socials i culturals que vivim i les ideologies que els acompanyen es moguin en aquest nivell. Estem, més aviat, davant un allunyament cada vegada més radical de la fe i de l'antropologia cristiana. Més aviat pensàriem en aquell gran interrogant amb el qual, als primers anys quaranta del segle vintè, els sacerdots Godin i Daniel van sacsejar l'opinió catòlica: *La France, pays de mission?* Era, certament, la intuïció precoç d'un procés que no ha parat d'estendre's a tots els pobles d'Europa, encara que de manera desigual.

Més endavant, el concili Vaticà II, en explicar l'activitat missionera de l'Església, descriuria la nova situació amb unes afirmacions que avui ens ajuden a nosaltres a discernir la situació actual. «En aquesta activitat missionera de l'Església es presenten diverses situacions, a vegades barrejades: primer, de començament o implantació; després, de novetat o de joventut. Però, acabades aquestes fases, l'acció missionera de l'Església no cessa: pertoca més aviat a les Esglésies particulars ja constituïdes continuar-la i predicar l'evangeli als qui encara són fora. *A més, els grups entre els quals viu l'Església sovint canvien completament per raons diverses, de manera que poden produir-se situacions noves. L'Església ha d'examinar*

aleshores si aquestes situacions exigeixen altre cop la seva activitat missionera.»¹⁵

És fàcil enllaçar aquest text amb les lúcides anàlisis del servent de Déu Joan Pau II sobre l'uropeu d'avui. D'ell va dir que és un home «secularitzat»: «Déu resta fora del seu horitzó de vida. [...] El seu ateisme teòric i pràctic incideix en el seu pensament antropològic. Si l'home no és imatge de Déu i no fa referència a res... quin valor té? Per què actua? Per què viu?»¹⁶ «Posa així el desafiament més radical de la història al cristianisme i a l'Església.»¹⁷ Neix d'aquí la proposta missionera de Joan Pau II, especialment referida a Europa, que reiteraria incansablement una vegada i una altra: és hora d'emprendre «una nova evangelització».

¿No és aquesta també, amb totes les matisacions que calgui, la situació religiosa de la societat catalana? ¿I no està demanant del conjunt de totes les nostres Esglésies particulars que orientin la seva acció amb sentit i visió de nova evangelització? Però, ¿com serà possible si no tornem de nou al cor mateix de l'evangeli, si no cultivem una actitud esperançada davant l'actual situació, superant altres moments marcats per l'enfrontament o la claudicació davant els valors dominants?

6. Un nou clima cultural

La nostra mirada, tanmateix, no es limita a la situació estrictament religiosa de les persones, sinó que comprèn tot el nostre entorn social i cultural, en procés de transformació. És al cor d'aquesta massa que ens cal fer arribar el llevat de l'evangeli.¹⁸

L'Església, cos de Crist, ha rebut la missió de viure immersa en el món

que l'envolta i d'estimar-lo profundament, «per això se sent, de debò, íntimament solidària del gènere humà i de la seva història». ¹⁹ Perquè sap que Jesucrist, Déu encarnat, s'ha introduït en la història humana, la purifica, assumeix i il·lumina des de dins. Per això l'Església és solidària amb els homes i dones quan els proposa el bé més gran: l'evangeli de Jesucrist.

D'altra banda, hi ha relació entre l'evolució de la societat i la manera com la imatge de la fe és percebuda per aquesta societat. També el llenguatge que pot fer més comprensible i proper el missatge cristià ve força condicionat pels canvis culturals i socials. Heus aquí alguns fenòmens que ens interroguen, i, al seu costat, alguns signes d'esperança.

a) És fàcilment perceptible en la nostra societat una visió *immediatista* de la vida, unida a un cert afany compulsiu de fruir-la a fons i de pressa. Hi ajuda el prodigiós progrés tècnic de les últimes dècades, sobretot quan és vist amb els ulls dels més joves, que no tenen experiència de situacions anteriors més difícils i treballoses. Sembla que tot sigui possible —i exigible— ara mateix. Podríem parlar, en aquesta línia, bo i eixamplant-la, de *pragmatisme*: es pren com a criteri únic d'elecció allò que més satisfacció pot donar, o més guany, o més acceptació social. I de *consumisme* creixent, insaciable. I d'*individualisme* insolidari, que insensibilitza respecte de les necessitats de tota mena —pobresa, vellesa, mal·ltia, soledat— que subsisteixen i creixen malgrat el progrés general. Tot això comporta una superficialitat creixent i una banalització de la vida. Podríem incloure, encara, en aquesta visió immediatista, l'al·lèrgia de molts a contraure compromisos definitius,

que es tradueix en l'escalada de separacions matrimonials, i que incideix també en les respostes a la vocació al sacerdoci i a la vida consagrada. Especialment preocupant és la greu reducció de la natalitat que afecta la demografia del país i, sobretot, el seu tremp moral. Sobretot ens entristeixen i ens indignen els atemptats a la vida dels no nascuts: el nombre d'avortaments provocats ja s'equipara o supera, a Catalunya, el nombre dels naixements. Són expressions diverses d'una mateixa mentalitat reduccionista de les veritables dimensions de la persona i de la seva vocació transcendent.

b) Aquests últims anys hem assistit a un augment preocupant de la *violència*. Les grans accions terroristes (Nova York, Madrid, Londres, Mumbai) atemoreixen i afavoreixen reaccions dures. Ens cal mantenir la serenitat. Justament quan ens arriba un gran contingent d'immigració, amb un notable percentatge de fidels musulmans, seria un error gravíssim caure en la sospita, l'acusació gratuïta o la discriminació. La comunitat catòlica ha de fomentar dins el conjunt de la societat l'acolliment generós dels nouvinguts, amb reciprocitat de drets i de deures, i afavorir un respectuós diàleg interreligiós. No cal dir que el nostre acolliment dels immigrants té una especial proximitat i calidesa quan es tracta de catòlics, als quals oferim la plena integració a les nostres parròquies, i també de cristians de les Esglésies orientals. A nivell internacional i cívic, hem de fer costat activament a les propostes de diàleg i convivència.

Hi ha encara altres formes de violència que causen preocupació. I cap d'elles, per cert, no és aliena, en molts casos, al fenomen preocupant de la drogoaddicció. Per

exemple, la que esclata de tant en tant en celebracions festives, de caràcter popular o esportiu, promoguda, alguna vegada, per col·lectius més o menys organitzats de joves. Són expressió d'un buit de sentit que a tots ens interpel·la.

Una altra forma —gravíssima— d'agressivitat s'ha intensificat en els últims anys: la que té lloc entre parelles estables i que ha produït un nombre esgarrifós d'assassinats de dones. Sense ignorar la necessitat urgent de mesures eficaces de protecció de les possibles víctimes i de reducció dels agressors, no podem deixar de pensar en la necessitat d'una educació de les consciències, que actuï a l'arrel d'aquestes conductes. De poc serveixen les campanyes d'eradicació de la violència, si no s'incideix en aquell punt on la violència comença: el cor de la persona.

Convé fer atenció a l'embolcall cultural que legitima tots aquests capteniments lamentables, especialment determinant en les persones amb menys capacitat de resistència a la pressió ambiental.

La reiteració d'escenes de violència a la televisió, posem per cas, és, de fet, una apologia contínua de comportaments que en la vida real són proscrius i fins i tot perseguits per la justícia. La nostra societat cau, amb això, en una contradicció flagrant, de conseqüències funestes.

I no són només les imatges. Hi ha corrents d'opinió, d'entrada atraients i brillants, que esdevenen fàcilment un estímul d'actituds socials negatives. Si, en el fons, totes les formes del mal són velles com l'home, és relativament nou, en canvi, el clima de permissivitat absoluta, de relativisme i, de vegades, d'escarni dels valors transcendents, que fomenten, a Catalunya, molts mitjans d'expressió cultural.

c) *L'altra cara del nou clima cultural presenta signes d'esperança.* Valorem, com a contrapunt positiu als mals esmentats, una florida d'iniciatives solidàries que van creixent en la societat catalana: de voluntariat, d'atenció als marginats, d'associacionisme en camps diversos. Les adopcions d'infants, sovint procedents del Tercer Món. Fenòmens tan reconfortants com la gran participació ciutadana en campanyes puntuals a favor de les víctimes dels grans desastres climàtics o tel·lúrics, en les manifestacions a favor de la pau, en les maratons televisives de cada any per a l'eradicació de determinades malalties. I, en general, el treball desinteressat de les ONG. Tot això ens honora. Respon a aquella paraula que Jesús adreça als qui, sovint sense pensar-hi, l'han reconegut en el rostre dels pobres d'aquest món: «Tenia fam, i em donàreu menjar.»²⁰ Val a dir, a més, que moltes d'aquestes accions són protagonitzades per joves. Compartim i encoratgem, en aquest sentit, la voluntat sovint expressada per molts i cada dia més compartida de promoure, a partir ja de l'escola, una veritable educació basada en els valors i les virtuts.

Ben segur que tots els qui, d'una manera o altra, es mouen en aquesta direcció, en coneixen bé les dificultats. No és fàcil sentir-se comprès en un món on el mercat s'ha convertit en un déu totpoderós. Sovint compartiran, des de la pròpia experiència, la profecia de Jesús: «No podeu servir alhora Déu i el diner.»²¹ Nosaltres els encoratgem. Tant de bo fos aquesta altra cara la que identifiqués decididament Catalunya: la solidaritat veritable amb totes les persones, per damunt de diferències de procedència, d'ideologia, de llengua —ja que tots som igualment

fills de Déu. De totes les formes de progrés, és aquesta, sense dubte, la més desitjable, la més constructiva de la persona humana, perquè, com hem après també de la saviesa evangèlica, «què en treu l'home de guanyar tot el món si es perd o es destrueix ell mateix?».²²

7. La religió en el nostre estat modern

En el context de la legítima autonomia de la societat política —de la laïcitat—, volem contribuir al discerniment d'alguns valors que estan en joc en aquests moments. És a dir, volem fer sentir una veu profètica i alhora dialogant. Tot i la crisi actual de les grans ideologies, més que mai cal vetllar perquè les diferents majories parlamentàries que s'alternen legítimament en la governació de l'Estat espanyol i de la Generalitat de Catalunya, responen a diferents models de política i de país, respectin i promoguin els drets humans, personals i col·lectius; que el bé comú i el progrés dels sectors socials menys afavorits siguin absolutament prioritaris; que les minories es vegin reconegudes; que els programes estiguin al servei de les persones i no a l'inrevés. L'Església sempre manifestarà una col·laboració constructiva per assolir aquests béns, sense renunciar per això a una crítica profètica que ajudi a purificar l'acció política.

a) La laïcitat com a valor

D'ençà que el concili Vaticà II reconegué solemnement la llibertat com un valor natural i fonamental de la persona, la laïcitat o aconfessionalitat de l'Estat és una realitat no només acceptada, sinó també promoguda per l'Església. En plena

continuitat amb la defensa cristiana de la llibertat i dignitat de la persona, la laïcitat vol dir, com ho observa el concili provincial Tarraconense, «l'absència de pressió religiosa o irreligiosa per part dels Estats» i «la convicció que l'Església no ha de dominar el món, sinó que hi ha d'aportar les energies religioses de la fe, de l'esperança i de l'amor, cosa que significa [...] pèrdua d'influència social i de poder».²³ D'acord amb el sentit de missió al qual ens hem referit abans, no demanem privilegis, ni l'empara dels governants, sinó llibertat efectiva per tal de fer actual la presència del Senyor ressuscitat i d'oferir a tots els nostres conciutadans la bona nova de la salvació. Aspirem només, amb humilitat i amb fermesa, a exercir, enmig d'aquest país del qual som part viva des dels seus orígens i que estimem, la nostra missió profètica. I això, perquè estem convençuts que quan l'evangeli és acollit per les persones, la comunitat civil es fa també més responsable, més atenta a les exigències del bé comú i més solidària amb els necessitats. Així s'expressava al Quirinal el papa Benet XVI: «La comunitat política i l'Església són independents i autònomes, cada una en el propi terreny. Ambdues, això no obstant, encara que per títol divers, estan al servei de la vocació personal i social de l'home (GS 76). [...] Per tant, és legítima una sana laïcitat de l'Estat en virtut de la qual les realitats temporals es regeixen segons les seves normes, sense excloure, però, aquestes referències ètiques que troben el seu fonament últim en la religió. L'autonomia de l'esfera temporal no exclou una íntima harmonia amb les exigències superiors i complexes que es deriven d'una visió integral de l'home i del seu etern destí.»²⁴

b) *Laïcitat sense malentesos*

A ningú no hauria d'incomodar la veu profètica de l'Església sobre la vida familiar, la vida social i àdhuc la vida política, també quan va contracorrent d'estats d'opinió àmpliament difosos. Al contrari, seria el nostre conformisme el que privaria la societat d'una vella saviesa que hem rebut de dalt i que ha estat present i activa en les arrels de la nostra antropologia i de la nostra història. El nostre deure és mantenir-la operativa, quan sembla oportú i quan no ho sembla tant.²⁵ Sobretot si tenim en compte la marxa accelerada, comparativament amb els altres Estats europeus, amb què, en algunes matèries, els nostres legisladors avancen cap a una normativa civil cada cop més allunyada de l'humanisme cristià, el qual no és altra cosa que la protecció de la persona i dels lligams solidaris que uneixen i protegeixen els homes siguin o no cristians. Més enllà de valors estrictament religiosos, avui ens estem jugant la continuïtat d'unes pautes de capteniment personal i social vinculades transversalment a la nostra cultura. Val a dir, tot amb tot, que els nostres tocs d'atenció com a pastors tenen sempre caràcter i sentit de proposta, mai d'una pretesa imposició. I, encara, de proposta nascuda de l'evangeli, no inspirada en cap projecte contingent, de caràcter sociològic o polític. Una proposta enriquidora, que apel·la al valor transcendent de la persona i salva la societat del risc d'un pensament únic, que tot ho aplanava i uniformitza. Ens inspira el sant pare Joan Pau II quan a Cuatro Vientos ens deia: «La veritat no s'imposa, es proposa.»²⁶ Direm, en aquesta línia, que voldríem veure més reconeguts a Catalunya valors fonamen-

tals com el do de la vida, des de la seva concepció a la seva mort natural. Voldríem, igualment, que la família fos més valorada i recolzada, «sense que es vegi suplantada o ofuscada per altres formes o institucions diverses».²⁷ Reclamem, simultàniament, el dret de tota persona a unes condicions de vida dignes, lluny de qualsevol forma d'explotació: pensem, particularment, en els infants que són víctimes de tantes formes d'egoisme dels grans, o en els mal·lts, discapacitats, ancians o moribunds, que pateixen la soledat injusta de part dels altres i que són vistos com una càrrega per a la comunitat; o en els qui són explotats comercialment en les seves debilitats per interessos lucratiu; o els qui no troben habitatges accessibles; en els pensionistes menys retribuïts, en els qui són víctimes de l'atur, en els immigrants. És la lluita en aquest camp la que dóna sentit a la política i l'ennobleix. En el terreny de l'ensenyament, aspirem a veure més plenament respectat el dret dels pares i les mares a decidir el tipus d'educació —també pel que fa a la religió i a la moral— dels seus fills, i més plenament acollida i recolzada la contribució històrica al bé comú de l'escola cristiana a Catalunya. La ciutadania no l'atorga ni l'afaiçona al seu gust l'Estat: és una condició prèvia dels ciutadans reals, amb les seves maneres plurals de pensar, amb la seva llengua i cultura, també amb la seva fe i amb les seves opcions culturals i polítiques, que totes les administracions han de servir.

c) *Diàleg*

Per això, a través del diàleg, no cercant la confrontació, els cristians laics, «no

poden abdicar de la política, com a activitat destinada a consolidar i a promoure el bé comú». ²⁸ El diàleg demana sentit d'identitat i, alhora, acceptació de l'altre amb voluntat de convivència. La història del nostre segle xx ens adverteix sobre els mals de la confrontació excloent: ni volem contribuir-hi ni volem ser-ne víctimes. Per això animem els fidels cristians a, d'una banda, no avergonyir-se mai de ser deixebles de Jesús ²⁹ i, d'una altra, a donar-ne testimoniatge des de la proximitat, des de la comprensió, des de la voluntat de salvació, imitant el Crist que no va venir a condemnar el món sinó a salvar-lo. ³⁰

En aquest moment de tantes polèmiques, esdevenen actuals les antigues recomanacions de sant Joan Crisòstom comentant les paraules de Jesús «Jo us envio com ovelles enmig de llops»: ³¹ «Mentre som ovelles triomfem i, encara que ens assetgin llops incomptables, els guanyem; però si ens tornem llops, som vençuts, perquè ens veiem privats de l'auxili del pastor. El nostre pastor pastura ovelles, no llops. Aleshores t'abandona i se'n va, perquè no li permetes de manifestar el seu poder.» ³²

8. Església enviada

Ens cal, a tots els fidels, assumir plenament que la nostra situació, en aquest començament del segle XXI, és de missió. I assumir-la joiosament: som, certament, fràgils. Portem el tresor de la fe en vasos de terrissa. ³³ Però ressona en nosaltres la bona nova de la salvació. Anunciem Jesucrist! Si a nosaltres això no ens fes feliços ¿com podríem fer arribar als altres el seu encís? Us invitem, doncs, al coratge missioner, a prioritzar l'objectiu de la nova

evangelització, a deixar-vos evangelitzar més plenament també vosaltres, a fer ben acollidora la nostra fe i la nostra Església, «casa i escola de comunió, [...] si volem ser fidels al disseny de Déu i respondre també a les esperances profundes dels homes». És el repte que va assenyalar Joan Pau II que té l'Església a l'inici del nou mil·lenni. ³⁴ És l'hora de reprendre l'impuls missioner del nostre concili provincial Tarraconense, tan ben expressat en la resolució 25; un impuls que Benet XVI expressa de múltiples formes, i que es concentra en l'anunci del Déu amor com a centre de tot el missatge cristià. En realitat, «l'amor de Déu per nosaltres és una qüestió fonamental per a la vida i planteja preguntes decisives sobre qui és Déu i qui som nosaltres». ³⁵

a) Amb renovada confiança en Jesús

El sentit de la missió encomanada per Jesús, que vol arribar a tots els homes de tots els temps, projecta les nostres comunitats cristianes cap endavant: no ens hauríem de lamentar tant de certs canvis culturals. El llevat cristià pot fer fermentar moltes cultures, també la que avui veiem néixer i que sovint ens desconcerta. Aquesta ha estat l'experiència dels dos mil anys d'història de la fe cristiana. És per la presència a Catalunya d'aquest llevat que treballem, no per la pervivència d'unes determinades formes. I això és al nostre abast si prediquem Jesús, si el fem present a ell mateix, amb fidelitat a la seva paraula i als seus mandats. Hi ha molts valors amagats en la nostra realitat eclesial: cristians i cristianes, en tots els estats de vida, rics espiritualment, generosos, d'una extraordinària finor evangèlica;

grups i moviments diversos que malgrat que, de vegades, s'expressen en termes d'un cert cansament o desencís, mantenen la fidelitat enmig de les contrarietats. A tots fem arribar el nostre reconeixement, la nostra renovada confiança. Tots plegats, sumant forces en una comunió dinàmica i respectuosa, malgrat una certa pobresa de recursos humans, de prestigi i d'èxit social, podem anunciar a la nostra societat catalana, a la qual ens sentim enviats, allò de l'apòstol Pere: «De plata i d'or, no en tinc, però el que tinc, t'ho dono: en el nom de Jesucrist, el Natzarè, [...] camina!»³⁶

b) Pastoral del que és essencial

La consciència de la missió a què ens empeny el nostre baptisme ens fa servidors de l'essencial. Tenim la responsabilitat, no cal dir-ho, de fer costat als cristians i cristianes que van acollir la fe en un altre context històric i la viuen amb fidelitat: restem al seu servei. Ens cal també acollir amorosament tots els «fragments de cristià», per dir-ho amb l'antiga expressió del canonge Carles Cardó, que perviuen en la religiositat popular i en tot el ventall de situacions espirituals diverses, dels catòlics no practicants. Però tot això, sense deixar de percebre i d'entendre la veu del nostre temps i de plantejar-hi la crida evangèlica a la conversió radical.

Tal com s'esdevé en l'ordre material, som requerits a un treball amatent de restauració d'allò que hem heretat i s'ha malmès i, al mateix temps, a l'edificació d'obra nova, de cara a l'esdevenidor. Doncs bé, des d'una perspectiva de missió, aquesta segona és la nostra tasca prioritària. Optar per la nova evangelització ens demana, d'una banda, fer atenció a l'home d'avui,

veure'l amb simpatia, acollir la seva cultura. És a dir, integrar-nos en el gran corrent d'encarnació que arrenca de Jesús, fet en tot semblant als homes, excepte el pecat. I ens demana, d'altra banda, tenir sempre activada la nostra vivència de Jesucrist i del seu evangeli, de manera que aflori fàcilment als nostres llavis, i que en tot moment estiguem sempre a punt per a donar una resposta a tothom qui ens demani raó de la nostra esperança.³⁷

c) No és possible evangelitzar sense haver estat evangelitzat

Una pastoral que apunta a la conversió remet sobretot a la pròpia conversió. La mateixa Església ha d'autoevangelitzar-se per tal de respondre als reptes d'avui. Pensant en el nostre continent, deia Joan Pau II: «Que tota l'Església a Europa senti com a dirigida a ella l'exhortació i la invitació del Senyor: penedeix-te, converteix-te, i "estigues en vetlla i enforteix tot allò que encara viu, abans no es mori" (Ap 3,2)»,³⁸ i esmentava unes paraules del Missatge final del Sínode de 1999 dedicat a Europa: «La secularització que contagia un ampli sector de cristians que normalment pensen, decideixen i viuen com si Crist no existís, lluny d'apagar la nostra esperança, la fan més humil i capaç de confiar només en Déu. De la seva misericòrdia rebem la gràcia i el compromís de la conversió.»³⁹ També la nostra autoanàlisi de la realitat eclesial de Catalunya ens demana conversió: una gràcia i un compromís que comencen en el cor de cada cristià.

En aquest 125è aniversari del patronatge de la Mare de Déu de Montserrat sobre Catalunya, preguntem-nos si, com feia la Verge Maria, conservem viva la

memòria de Jesús.⁴⁰ Només ell salva, i no cap fórmula humana que pugui captivar-nos en un moment donat. Hem parlat d'increença i de crisis de fe. Preguntem-nos quina part de responsabilitat hi tenim nosaltres —ministres ordenats, persones consagrades, laics i laiques. ¿No hi hauria, a la nostra terra, més salabor cristiana, si fóssim, de debò, sal que sala?⁴¹ Des d'un acolliment més ple, més conseqüent, més joíós, més irradiant de la bona nova de Jesús per part nostra, podem pensar esperançadament en una nova evangelització de Catalunya. Som conscients que també nosaltres, com a bisbes, som cridats a la «conversió del cor» i a la «conversió pastoral».

d) Casa i escola de comunió

El Senyor Jesús ens va deixar dit que hi ha una estreta relació entre la unió dels seus deixebles i la fe del món: «Que tots siguin u, com tu, Pare, estàs en mi i jo en vós. Que també ells estiguin en nosaltres, perquè el món cregui que tu m'has enviat.»⁴² I el llibre dels Fets dels Apòstols ens presenta, com una icona eclesial perenne, la primera comunitat cristiana, creixent a partir de la comunió fraterna, «constants i unànimes en la pregària, juntament [...] amb Maria, la Mare de Jesús».⁴³ Sovint ens costa de mantenir-nos en comunió afectuosa, tot i compartir una mateixa fe. Constatem un excés de duresa, un dèficit de misericòrdia, massa tendència al judici excloent entre catòlics d'estils d'espiritualitat diversos, d'associacions o grups que recelen els uns dels altres. També costa, de vegades, que cristians

d'opcions polítiques diverses comparteixin el treball eclesial. L'evangelització demana que tots comptem amb tots, que totes les sensibilitats dels germans en la fe se sentin acollides i compreses a la casa del Pare, que no trenquem la canya esquerdada.⁴⁴ Tots hem de fer un esforç renovat d'aproximació i de servei: els bisbes amb els preveres, els religiosos i tot el poble de Déu; els preveres amb el laïcat; tots plegats amb els catòlics menys practicants, amb els qui cerquen la veritat i amb els no creients. Som portadors d'una salvació que no ens pertany. Si ell, el Mestre i el Senyor, renta els peus dels deixebles, nosaltres hem de fer el mateix els uns amb els altres.⁴⁵ Si fem que la nostra Església sigui sempre «casa» de comunió, podrà ser «escola» de comunió enmig del nostre poble, i, ben unida en comunió, sortirà amb nou ardor i amb esperança a l'entusiasmadora missió que Jesucrist mateix li ha confiat: «Aneu, [...] a tots els pobles i feu-los deixebles meus. [...] Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món.»⁴⁶

9. Com a Canà de Galilea

Canà és una població de Galilea. Una simple boda que s'hi celebrà fa uns dos mil anys ha arribat fins a nosaltres i forma part de la memòria col·lectiva dels cristians.⁴⁷ Tot s'originà per una feliç pensada dels nuvis: van convidar a la festa, juntament amb Jesús, la seva mare Maria. I va arribar el moment crític: havien calculat malament i, a mig convit, se'ls va acabar el vi. Quin fracàs en el petit marc social dels joves contraents i de les seves famílies! Aleshores es va veure la transcendència d'aquella invitació. Maria va intervenir.

S'adreçà simplement a Jesús: «No tenen vi.» I als cambrers: «Feu tot el que ell us digui.» Uns moments després, un vi d'alta qualitat corria per les taules del banquet i, amb ell, l'alegria.

Montserrat ha estat sempre, per als ciutadans d'aquesta terra, una festa, un convit. Tots hi hem trobat, des de petits, la presència propera i entranyable de Maria que convida a la pregària del cor. Els monjos de sant Benet, al llarg d'una història mil·lenària, han anant enriquint Montserrat amb els dons de la contemplació, de la litúrgia, de la cultura, de l'acolliment. La fe catòlica hi té gust de pa de casa.

Tant de bo, en la celebració del 125è aniversari del patronatge de la Moreneta sobre Catalunya, les nostres deu Esglésies diocesanes, amb totes les seves comunitats, amb les seves famílies, amb tots els seus membres... invitessin de bell nou Jesús amb la seva mare Maria a fer-se presents en els nostres cors, en les nostres tasques, en tota la vida del país. Tant de bo seguíssim la veu de Maria que, assenyalant-nos Jesús, ens diu a tots: «Feu tot el que ell us digui.»⁴⁸ Entraríem en el segle XXI amb tota l'aigua de les nostres il·lusions i esperances, dels nostres projectes i dels nostres problemes, dels nostres valors i del nostre pecat, transformats en el vi generós de la gràcia de Déu.

*Els Bisbes de Catalunya
Febrer de 2007*

NOTAS:

- [8] Benet XVI, Encíclica *Déu és amor*, 40.
- [9] Lc 1,49.
- [10] Benet XVI, Discurs a la cúria romana, 22/12/2005.

- [11] Mt 7,1.
- [12] Mt 7,5.
- [13] Mt 8,26.
- [14] Cf. Lc 15,3-7.
- [15] *Ad gentes*, 6 (la cursiva del text és nostra).
- [16] Joan Pau II, Discurs al Consell de les Conferències Episcopals d'Europa, 11/10/1985, n. 11.
- [17] *Ibidem*, n. 1.
- [18] Cf. Mt 13,33.
- [19] *Gaudium et spes*, n. 1.
- [20] Mt 25,35.
- [21] Mt 6,24.
- [22] Lc 9,25.
- [23] Concili provincial Tarraconense, res. 1.
- [24] Benet XVI, Discurs al president Carlo A. Ciampi, 24/06/2005.
- [25] Cf. 2Tm 4,2.
- [26] Joan Pau II, Discurs a Cuatro Vientos. Madrid, 03/05/2003.
- [27] Benet XVI, Discurs a l'ambaixador espanyol davant la Santa Seu, 20/05/2006.
- [28] Concili provincial Tarraconense, res. 106.
- [29] Cf. Mt 10,33.
- [30] Cf. Jn 12,47.
- [31] Mt 10,16.
- [32] Sant Joan Crisòstom, *Homilia* 33,1.
- [33] Cf. 2Co 4,7.
- [34] Cf. Joan Pau II, *Novo millennio ineunte*, n. 43.
- [35] Benet XVI, *Déu és amor*, n. 2.
- [36] Ac 3,6.
- [37] Cf. 1Pe 3,15.
- [38] Joan Pau II, *Església a Europa*, n. 26.
- [39] Missatge final del Sínode de 1999, n. 4.
- [40] Cf. Lc 2,19.
- [41] Cf. Mt 5,13.
- [42] Jn 17,21.

[43] Ac 1,14.

[44] Cf. Mt 12,20.

[45] Cf. Jn 13,14.

[46] Mt 28,19-20.

[47] Cf. Jn 2,1-12.

[48] Jn 2,5.

Conferencia Episcopal Española

COMUNICATS

VOSOTROS SOIS LA LUZ DEL MUNDO (MT 5,14)

LXXXIX ASAMBLEA PLENARIA DE LA CEE MENSAJE CON MOTIVO DE LA BEATIFICACIÓN DE 498 MÁRTIRES DEL SIGLO XX EN ESPAÑA

Madrid, 27 de abril de 2007

"Atraídos por el ejemplo de Jesús y sostenidos por su amor, muchos cristianos, ya en los orígenes de la Iglesia, testimoniaron su fe con el derramamiento de su sangre. Tras los primeros mártires han seguido otros a lo largo de los siglos hasta nuestros días" (Benedicto XVI).

Queridos hermanos:

Os anunciamos con profunda alegría que, en el próximo otoño, Dios mediante, tendrá lugar en Roma la beatificación de 498 hermanos nuestros en la fe, de los muchos miles que dieron su vida por amor a Jesucristo en España durante la persecución religiosa de los años treinta del pasado siglo XX. La Iglesia reconoce ahora

solemnemente que murieron como mártires, como testigos heroicos del Evangelio.

1. Los mártires, signo de esperanza

En 1999, esta Asamblea Plenaria de los obispos daba gracias a Dios por los logros del siglo XX y pedía perdón por los pecados de aquella centuria que llegaba a su fin. Entre los pecados recordábamos las "violencias inauditas" a las que el mundo, Europa y España se vieron arrastradas por "ideologías totalitarias, que pretendían hacer realidad por la fuerza las utopías terrenas". Y dábamos gracias a Dios, recordando, con Juan Pablo II, que "al término del segundo milenio, la Iglesia ha vuelto de nuevo a ser Iglesia de mártires" y que "el testimonio de miles de mártires y santos ha sido más fuerte que las insidias y violencias de los falsos profetas de la irreligiosidad y del ateísmo"².

Los mártires están por encima de las trágicas circunstancias que los han llevado a la muerte. Con su beatificación se trata, ante todo, de glorificar a Dios por la fe que vence al mundo (cf. *1Jn 5,4*) y que trasciende las oscuridades de la historia y las culpas de los hombres. Los mártires "vencieron en virtud de la sangre del Cordero, y por la palabra del testimonio que dieron, y no amaron tanto su vida que temieran la muerte" (*Ap 12, 11*). Ellos han dado gloria a Dios con su vida y con su muerte y se convierten para todos nosotros en signos de amor, de perdón y de paz. Los mártires, al unir su sangre a la de Cristo, son profecía de redención y de un futuro divino, verdaderamente mejor, para cada persona y para la humanidad.

Por eso escribía Juan Pablo II: "quiero proponer a todos, para que nunca se olvi-

de, el gran signo de esperanza constituido por los numerosos *testigos de la fe cristiana* que ha habido en el último siglo, tanto en el Este como en el Oeste. Ellos han sabido vivir el Evangelio en situaciones de hostilidad y persecución, frecuentemente hasta el testimonio supremo de la sangre. Estos testigos, especialmente los que han afrontado el martirio, son un signo elocuente y grandioso que se nos pide contemplar e imitar. Ellos muestran la vitalidad de la Iglesia; son para ella y para la humanidad como una luz, porque han hecho resplandecer en las tinieblas la luz de Cristo [...]. Más radicalmente aún, demuestran que el *martirio* es la encarnación suprema del Evangelio de la esperanza"³.

2. Los nuevos mártires de España

La beatificación que vamos a celebrar contribuirá a que no se olvide el "gran signo de esperanza" que constituye el testimonio de los mártires. De los del siglo XX en España, 479 han sido beatificados en once ceremonias a partir de 1987, y 11 de ellos son ya santos.

Casi quinientos han sido reunidos, esta vez, en una única celebración. Y, como en las anteriores ocasiones, cada caso ha sido estudiado por sí mismo con todo cuidado a lo largo de años. Estos mártires dieron su vida, en diversos lugares de España, en 1934, 1936 y 1937. Son los obispos de Cuenca y de Ciudad Real, varios sacerdotes seculares, numerosos religiosos -agustinos, dominicos y dominicas, salesianos, hermanos de las escuelas cristianas, maristas, distintos grupos de carmelitas, franciscanos y franciscanas, adoratrices, trinitarios y trinitarias, marianistas, misioneros de los Sagrados

Corazones, misioneras hijas del Corazón de María-, seminaristas y laicos, jóvenes, casados, hombres y mujeres. Las biografías y fotografías de todos, y su relación con las diócesis actuales, se encuentran en el libro titulado *Quiénes son y de dónde vienen. 498 mártires del siglo XX en España*⁴.

Podemos destacar como rasgos comunes de estos nuevos mártires los siguientes: fueron hombres y mujeres de fe y oración, particularmente centrados en la Eucaristía y en la devoción a la Santísima Virgen; por ello, mientras les fue posible, incluso en el cautiverio, participaban en la Santa Misa, comulgaban e invocaban a María con el rezo del rosario; eran apóstoles y fueron valientes cuando tuvieron que confesar su condición de creyentes; disponibles para confortar y sostener a sus compañeros de prisión; rechazaron las propuestas que significaban minusvalorar o renunciar a su identidad cristiana; fueron fuertes cuando eran maltratados y torturados; perdonaron a sus verdugos y rezaron por ellos; a la hora del sacrificio, mostraron serenidad y profunda paz, alabaron a Dios y proclamaron a Cristo como el único Señor.

3. Testigos de Dios y de la humanidad nueva

El martirio es el signo más auténtico de la Iglesia de Jesucristo: una Iglesia formada por hombres, frágiles y pecadores, pero que saben dar testimonio de su fe vigorosa y de su amor incondicional a Jesucristo, anteponiéndolo incluso a la propia vida. Dado que los mártires son personas de todos los ámbitos sociales, que han pasado su existencia haciendo

el bien y que han sufrido y han muerto renunciando a salvar su vida y perdonando a quienes los maltratan, nos sitúan ante una realidad que supera lo humano y que nos invita a reconocer la fuerza y la gracia de Dios actuando en la debilidad de la historia humana.

El misterio del martirio es inseparable de la misión que Dios da a cada persona y en él se realiza el designio de la Providencia (cf. *Is* 53,10). En Jesús culmina toda la serie de perseguidos por aquellos a los que habían sido enviados (cf. *Mt* 23,31ss), y de Jesús arranca todo un creciente discipulado que no puede correr una suerte distinta a la de su Maestro (cf. *Jn* 15,20; 16,1ss). En los discípulos revive Jesús su martirio (cf. *Hch* 9,4ss; *Col* 1,24) y para ellos la muerte es ganancia (cf. *Flp* 1,29). En la Iglesia, las persecuciones son signo y condición de la victoria definitiva de Cristo y de los suyos: poseen un significado escatológico, aparecen como un adelanto del juicio y de la instauración completa del Reino (cf. *1 Pe* 4,17-19), y preludian el triunfo de la vida sobre la muerte y el nacimiento de unos cielos nuevos y una tierra nueva (cf. *Ap* 6,9ss; 7,13-17; 11,11s; 20,4ss).

4. Una hora de gracia

La beatificación que vamos a celebrar es una hora de gracia para la Iglesia que peregrina en España y para toda la sociedad. Os invitamos a prepararos bien para esta fiesta y a participar en ella de modo que se convierta para todos en un nuevo estímulo para la renovación de la vida cristiana. Lo necesitamos de modo especial en estos momentos en los que, al tiempo que se difunde la mentalidad laicista, la

reconciliación parece amenazada en nuestra sociedad⁵. Los mártires, que murieron perdonando, son el mejor aliento para que todos fomentemos el espíritu de reconciliación.

Que por el testimonio y la intercesión de los mártires se avive y fortalezca nuestra condición de creyentes, de discípulos y amigos del Señor, que vino al mundo para dar testimonio de la verdad (cf. *Jn* 18,37; cf. *Ap* 1,5; 3,14); que perdonó a sus perseguidores (cf. *Lc* 22,51.81; 23,34); que ofreció su sangre como precio de la redención salvífica (cf. *Heb* 9,22), y que, elevado en la cruz, atrae a todos hacia Él (*Jn* 12,32).

Que por el testimonio y la intercesión de los mártires se vigorice nuestra esperanza y se encienda nuestra caridad. Ellos, movidos por la esperanza de la Vida eterna, supieron anteponer a su propia vida el amor y la obediencia a la ley evangélica, la ley nueva del amor más grande y promotora de la dignidad y la libertad de cada persona. Los mártires son testigos supremos de la Verdad que nos hace libres.

5. Peregrinación a Roma y preparación

Invitamos y animamos a todos los que puedan a acudir a Roma para la fiesta de la beatificación. Allí, junto a los sepulcros de los mártires Pedro y Pablo, y los de tantos otros de la primera hora del cristianismo, daremos gloria a Dios por los nuevos mártires de España.

Informaos en vuestras parroquias, centros religiosos o en vuestras diócesis sobre el modo en que podáis incorporaros a la peregrinación a Roma. No dejéis de participar en las actividades que se organicen para prepararse espiritualmente a la beatificación y en los actos de acción de

gracias, tanto si vais a ir a Roma como si no podéis hacerlo.

Oremos ya desde ahora por los frutos de esta beatificación que, con la gracia de Dios y la intercesión de la Virgen María, auguramos abundantes para todos:

*Oh Dios, que enviaste a tu Hijo,
para que muriendo y resucitando
nos diese su Espíritu de amor.*

*Nuestros hermanos,
mártires del siglo XX en España,
mantuvieron su adhesión a Jesucristo
de manera tan radical y plena
que les permitiste derramar su sangre
por Él.*

*Danos la gracia y la alegría de la conversión
para asumir las exigencias de la fe;
ayúdanos, por su intercesión,
y por la de María, Reina de los mártires,
a ser siempre artífices de reconciliación
en la sociedad y
a promover una viva comunión
entre los miembros de tu Iglesia en España;
enseñanos a comprometernos,
con nuestros pastores,
en la nueva evangelización
haciendo de nuestras vidas
testimonios eficaces del amor a Ti y a los
hermanos.*

*Te lo pedimos por Jesucristo,
el Testigo fiel y veraz,
que vive y reina por los siglos de los
siglos. Amén.*

NOTAS:

- [1] Alocución del *Ángelus* en la fiesta de San Esteban, 26 de diciembre de 2005.
[2] LXXIII Asamblea Plenaria de la Conferencia Episcopal Española, *La fidelidad de Dios dura siempre. Mirada*

de fe al siglo XX, 26 de noviembre de 1999, números 14 y 4.

- [3] Juan Pablo II, Exhortación Apostólica Postsinodal *Ecclesia in Europa*, 13.
[4] Edice, Madrid 2007.
[5] Cf. LXXXVIII Asamblea Plenaria de la Conferencia Episcopal Española, Instrucción Pastoral *Orientaciones morales ante la situación actual de España*, 23 de noviembre de 2006, números 5-13.

[Santa Seu]

COMUNICATS

Missatge del Sant Pare per a la Quaresma 2007 (21 de febrer al 30 de març)

Vaticà
21-11-2006

"MIRARAN AQUELL QUE HAN TRASPASSAT" (Jn 19,37)

Estimats germans i germanes,

«Miraran aquell que han traspassat» (Jn 19,37). Aquest és el tema bíblic que guia aquest any la nostra reflexió quaresmal. La Quaresma és un temps propici per a aprendre a romandre amb Maria i Joan, el deixeble predilecte, al costat d'aquell que a la creu consuma el sacrifici de la seva vida per tota la humanitat (cf. Jn 19,25). Per tant, amb una atenció més viva, adrecem la nostra mirada, en aquest temps de penitència i de pregària, a Crist crucificat, que, morint al Calvari, ens va revelar plenament l'amor de Déu. A l'encíclica *Deus caritas est* vaig tractar amb deteniment el tema de l'amor, destacant les seves dues formes fonamentals: l'*agape* i l'*eros*.

L'amor de Déu: 'agape' i 'eros'

El terme *agape*, que surt moltes vegades en el Nou Testament, indica l'amor oblatiu de qui busca exclusivament el bé de l'altre;

la paraula *eros* denota, en canvi, l'amor del qui desitja posseir allò que li falta i anhela la unió amb l'estimat. L'amor amb què Déu ens embolcalla és sens dubte *agape*. En efecte, que potser l'home pot donar a Déu alguna cosa bona que ell ja no tingui? Tot el que la criatura humana és i té és un do diví: per tant, és la criatura qui té necessitat de Déu en tot.

Però l'amor de Déu és també *eros*. A l'Antic Testament el Creador de l'univers mostra vers el poble escollit una predilecció que transcendeix qualsevol motivació humana. El profeta Osees expressa aquesta passió divina amb imatges audaces com la de l'amor d'un home per una dona adúltera (cf. Os 3,1-3); Ezequiel, per part seva, quan parla de la relació de Déu amb el poble d'Israel, no té por d'emprar un llenguatge ardent i apassionat (cf. Ez 16,1-22). Aquests textos bíblics indiquen que l'*eros* forma part del cor de Déu: el Totpoderós espera el sí de les seves criatures com un jove espòs el de la seva esposa.

Malauradament, des del seu origen la humanitat, seduïda per les mentides del Maligne, s'ha tancat a l'amor de Déu, amb la il·lusió d'una autosuficiència impossible (cf. Gn 3,1-7). Adam, replegant-se en si mateix, es va allunyar de la font de la vida que és Déu mateix, i es va convertir en el primer dels «quí, per por de la mort, estaven condemnats a ser esclaus tota la vida» (Hb 2,15). De tota manera, Déu no es va donar per vençut, el *no* de l'home va ser com l'empenta decisiva que el va induir a manifestar el seu amor amb tota la seva força redemptora.

La creu revela la plenitud de l'amor de Déu

En el misteri de la creu es revela íntegrament el poder irrefrenable de la mise-

ricòrdia del Pare del cel. Per a reconquerir l'amor de la seva criatura, ell va acceptar pagar un preu molt alt: la sang del seu Fill unigènit. La mort, que per al primer Adam era signe extrem de solitud i d'impotència, es va transformar d'aquesta manera en l'acte suprem d'amor i de llibertat del nou Adam.

Així doncs, podem afirmar, com sant Màxim el Confessor, que Crist «va morir, si es pot dir així, divinament, perquè va morir lliurement» (*Ambigua*, 91, 1056). A la creu es manifesta l'*eros* de Déu per nosaltres. En efecte, *eros* és —com ho expressa el Pseudo-Dionís Areopagita— aquesta força «que fa que els amants no ho siguin de si mateixos, sinó d'aquells a qui estimen» (*De divinis nominibus*, IV, 13: PG 3,712). ¿Quin «*eros* boig» (N. Cabasilas, *La vida en Crist*) hi ha més gran que el que va portar el Fill de Déu a unir-se a nosaltres fins al punt de sofrir les conseqüències dels nostres delictes com si fossin pròpies?

«Aquell que han traspassat»

Estimats germans i germanes, mirem Crist traspassat a la creu! Ell és la revelació més impressionant de l'amor de Déu, un amor en el qual l'*eros* i l'*agape*, lluny de contraposar-se, s'il·luminen mútuament. A la creu, Déu mateix es fa captaire de l'amor de la seva criatura: té set de l'amor de cadascun de nosaltres. L'apòstol Tomàs va reconèixer Jesús com a «Senyor i Déu» quan va ficar la mà a la ferida del seu costat. No és estrany que, entre els sants, molts hagin trobat en el cor de Jesús l'expressió més commovedora d'aquest misteri d'amor. Es podria fins i tot dir que la revelació de l'*eros* de Déu vers l'home és, en realitat, l'expressió suprema del

seu *agape*. En veritat, només l'amor en què s'uneixen la donació gratuïta d'un mateix i el desig apassionat de reciprocitat infon un goig tan intens que converteix en lleus fins i tot els sacrificis més durs.

Jesús va dir: «I jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi» (Jn 12,32). La resposta que el Senyor vol de nosaltres ardentment és abans que res que acceptem el seu amor i ens deixem atreure per ell. Això no obstant, acceptar el seu amor no és suficient. Cal correspondre a aquest amor i després comprometre's a comunicar-lo als altres: Crist «m'atreu cap a ell» per a unir-se a mi, perquè aprengui a estimar els germans amb el seu mateix amor.

Sang i aigua

«Miraran aquell que han traspassat.» Mirem amb confiança el costat traspassat de Jesús, del qual va sortir «sang i aigua»! Els pares de l'Església van considerar aquests elements com a símbols dels sacraments del baptisme i de l'eucaristia. Amb l'aigua del baptisme, gràcies a l'acció de l'Esperit Sant, se'ns revela la intimitat de l'amor trinitari. Durant el camí quaresmal, fent memòria del nostre baptisme, som exhortats a sortir de nosaltres mateixos per a obrir-nos, amb un abandonament confiat, a l'abraçada misericordiosa del Pare (cf. Sant Joan Crisòstom, *Catequesi*, 3, 145). La sang, símbol de l'amor del Bon Pastor, arriba a nosaltres especialment en el misteri eucarístic: «L'Eucaristia ens endinsa en l'acte oblatiu de Jesús. [...] Ens impliquem en la dinàmica de la seva donació» (*Deus caritas est*, 13).

Visquem, doncs, la Quaresma com un temps «eucarístic», en què, acceptant

l'amor de Jesús, aprenuem a difondre'l al nostre voltant amb cada gest i paraula. D'aquesta manera, contemplar «aquell que han traspassat» ens portarà a obrir el cor als altres reconeixent les ferides infligides a la dignitat de l'ésser humà; ens portarà, en especial, a lluitar contra tota forma de menyspreu de la vida i d'explotació de la persona, i a alleugerir els drames de solitud i abandonament de moltes persones.

Que la Quaresma sigui per a tots els cristians una experiència renovada de l'amor de Déu que ens ha estat donat en Crist, amor que per part nostra cada dia hem de «tornar a donar» al proïsme, en especial al qui sofreix i al necessitat. Només així podrem participar plenament de l'alegria de la Pasqua.

Que Maria, la Mare del Bell Amor, ens guiï en aquest itinerari quaresmal, camí d'autèntica conversió a l'amor de Crist. A vosaltres, germans i germanes estimats, us desitjo un profitós camí quaresmal i, amb afecte, us envio a tots una especial benedicció apostòlica.

*Benedictus pp xvi
Vaticà, 21 de novembre de 2007*

MISSATGE DEL SANT PARE BENET XVI AMB MOTIU DE LA XXII JORNADA MUNDIAL DE LA JOVENTUT - 1 d'abril de 2007

Vaticà
27-1-2007

«Estimeu-vos els uns als altres tal com jo us he estimat» (cf. Jn 13,34)

Estimats joves,

En ocasió de la XXII Jornada Mundial de la Joventut, que se celebrarà a les diòce-

sis el proper diumenge de Rams, voldria proposar per a la vostra meditació les paraules de Jesús: «Estimeu-vos els uns als altres tal com jo us he estimat» (cf. Jn 13,34).

És possible estimar?

Tothom sent el desig d'estimar i de ser estimat. Tanmateix, que difícil que és estimar! Quants errors i fracassos es produeixen en l'amor! Hi ha fins i tot qui arriba a dubtar que l'amor sigui possible. Les mancances afectives o les desil·lusions sentimentals ens poden fer pensar que estimar és una utopia, un somni inasoluble. Caldrà, doncs, resignar-s'hi? No! L'amor és possible, i la finalitat d'aquest missatge meu és contribuir a revifar en cadascun de vosaltres, que sou el futur i l'esperança de la humanitat, la fe en l'amor veritable, fidel i fort; un amor que produeix pau i alegria; un amor que uneix les persones, fent-les sentir lliures en el respecte mutu. Deixeu-me ara que recorri amb vosaltres, en tres moments, un itinerari cap al «descobriment» de l'amor.

Déu, font de l'amor

El primer moment fa referència a l'única font d'amor veritable, que és Déu. Sant Joan ho assenyala bé quan afirma que «Déu és amor» (1Jn 4,8 i 1Jn 4,16); amb això no vol dir només que Déu ens estima, sinó que l'ésser mateix de Déu és amor. Estem davant la revelació més esplendorosa de la font de l'amor, que és el misteri trinitari: en Déu, u i tri, hi ha una comunicació eterna d'amor entre les persones del Pare i del Fill, i aquest amor no és una energia o un sentiment, sinó una persona: l'Esperit Sant.

La creu de Crist revela plenament l'amor de Déu

Com se'ns manifesta Déu-amor? Estem ara en el segon moment del nostre itinerari. Encara que els signes de l'amor diví ja són clars en la creació, la revelació plena del misteri íntim de Déu es va realitzar en l'Encarnació, quan Déu mateix es va fer home. En Crist, veritable Déu i veritable Home, hem conegut l'amor en tot el seu abast. De fet, «la veritable originalitat del Nou Testament» —he escrit a l'encíclica *Deus caritas est*— «no consisteix en noves idees, sinó en la figura mateixa de Crist, que dóna carn i sang als conceptes: un realisme inaudit» (n. 12). La manifestació de l'amor diví és total i perfecta a la creu, com ho afirma sant Pau: «Però Déu ha donat prova de l'amor que ens té, perquè Crist va morir per nosaltres quan encara érem pecadors» (Rm 5,8). Per tant, cadascun de nosaltres pot dir sense equivocar-se: «Crist em va estimar i s'entregà a si mateix per mi» (cf. Ef 5,2). Redimida per la seva sang, cap vida humana no és inútil o de poc valor, perquè tots som estimats personalment per ell amb un amor apassionat i fidel, amb un amor sense límits. La creu, bogeria per al món i escàndol per a molts creients, és, en canvi, «saviesa de Déu» per als qui es deixen tocar en el més pregon del seu ésser, «perquè allò que sembla absurd en l'obra de Déu és més savi que la saviesa dels homes, i allò que sembla feble en l'obra de Déu és més fort que no pas els homes» (1Co 1,24-25). Més encara, el Crucificat, que després de la resurrecció duu per sempre els signes de la seva passió, posa en relleu les «falsificacions» i les mentides sobre Déu que hi ha darrere la violència, la venjança

i l'exclusió. Crist és l'anyell de Déu que carrega el pecat del món i extirpa l'odi del cor de l'home. Aquesta és la seva veritable «revolució»: l'amor.

Estimar el proïsme com Crist ens estima

Arribem aquí al tercer moment de la nostra reflexió. A la creu, Crist crida: «Tinc set» (Jn 19,28), i així revela una set ardent d'estimar i de ser estimat per tots nosaltres. Només quan percebem la profunditat i la intensitat d'aquest misteri ens adonem de la necessitat i la urgència que l'estimem com ell ens ha estimat. Això comporta també el compromís, si calgués, de donar la pròpia vida pels germans, recolzats per l'amor que ell ens té. Ja a l'Antic Testament Déu havia dit: «Estima els altres com a tu mateix» (Lv 19,18), però la novetat de Crist consisteix en el fet que estimar com ell ens ha estimat significa estimar tothom, sense distinció, fins i tot els enemics, «fins a l'extrem» (Jn 13,1).

Testimonis de l'amor de Crist

Voldria ara aturar-me en tres àmbits de la vida quotidiana en què vosaltres, estimats joves, esteu cridats de manera particular a manifestar l'amor de Déu. El primer és l'Església, que és la nostra família espiritual, composta per tots els deixebles de Crist. Essent testimonis de les seves paraules —«Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres» (Jn 13,35)—, alimenteu amb el vostre entusiasme i la vostra caritat les activitats de les parròquies, de les comunitats, dels moviments eclesials i dels grups juvenils als quals pertanyeu. Sigueu sol·lícits a cercar el bé dels altres,

fidels als compromisos adquirits. No dubteu a renunciar amb alegria a algunes de les vostres diversions, accepteu de bona gana els sacrificis que calguin, doneu testimoniatge del vostre amor fidel a Crist anunciant el seu evangeli especialment entre els vostres coetanis.

Preparar-se per al futur

El segon àmbit en què esteu cridats a expressar l'amor i a créixer-hi és la vostra preparació per al futur que us espera. Si sou nuvis, Déu té un projecte d'amor sobre el vostre futur matrimoni i la vostra família, i és essencial que el descobriu amb l'ajuda de l'Església, lliures del prejudici tan difós segons el qual el cristianisme, amb els seus preceptes i prohibicions, posa obstacles a l'alegria de l'amor i, en particular, impedeix gaudir plenament d'aquesta felicitat que l'home i la dona busquen en el seu amor recíproc. L'amor de l'home i de la dona dóna origen a la família humana, i la parella formada per ells té el seu fonament en el pla original de Déu (cf. Gn 2,18-25). Aprenere a estimar-se com a parella és un camí meravellós que, tanmateix, requereix un aprenentatge laboriós. El període del festeig, fonamental per a formar una parella, és un temps d'espera i de preparació que s'ha de viure en la castedat dels gestos i de les paraules. Això permet madurar en l'amor, en la cura i l'atenció a l'altre; ajuda a exercir l'autodomini, a desenvolupar el respecte per l'altre, característiques del veritable amor que no busca en primer lloc la pròpia satisfacció ni el propi benestar. En la pregària en comú, demaneu al Senyor que tingui cura del vostre amor, que el faci créixer i el purifiqui de tot egoisme. No dubteu a respondre generosament a

la crida del Senyor, perquè el matrimoni cristià és una veritable i autèntica vocació en l'Església. Igualment, estimats i estimades joves, si Déu us crida a seguir-lo en el camí del sacerdocí ministerial o de la vida consagrada, estigueu preparats per a dir «sí». El vostre exemple serà un al·licient per a molts dels vostres coetanis que estan buscant la felicitat veritable.

Créixer en l'amor cada dia

El tercer àmbit del compromís que comporta l'amor és el de la vida quotidiana en els seus diversos aspectes. Em refereixo sobretot a la família, a l'estudi, al treball i al temps lliure. Estimats joves, conreeu els vostres talents no sols per a aconseguir una posició social, sinó també per a ajudar els altres «a créixer». Desenvolpeu les vostres capacitats, no sols per a ser més «competitius» i «productius», sinó per a ser «testimonis de la caritat». Uniu a la formació professional l'esforç per adquirir coneixements religiosos, útils per a poder acomplir de manera responsable la vostra missió. De manera particular, us convido a aprofundir en la doctrina social de l'Església, perquè els seus principis inspirin i il·luminin la vostra actuació en el món. Que l'Esperit Sant us faci creatius en la caritat, perseverants en els compromisos que assumiu i audaçs en les vostres iniciatives, i així contribuïreu a l'edificació de la «civilització de l'amor». L'horitzó de l'amor és realment il·limitat: és tot el món!

«Atrevir-se a estimar» seguint l'exemple dels sants

Estimats joves, voldria convidar-vos a «atrevir-vos a estimar», a no desitjar més

que un amor fort i bell, capaç de fer de tota la vostra vida una realització joiosa del do de vosaltres mateixos a Déu i als germans, imitant aquell que, per mitjà de l'amor, ha vençut per sempre l'odi i la mort (cf. Ap 5,9-10). L'amor és l'única força capaç de canviar el cor de l'home i de tota la humanitat, fent fructíferes les relacions entre homes i dones, entre rics i pobres, entre cultures i civilitzacions. En dóna testimoniatge la vida dels sants, veritables amics de Déu, que són el canal i el reflex d'aquest amor originari. Esforceu-vos a conèixer-los millor, encomaneu-vos a la seva intercessió, intenteu viure com ells. Em limito a citar la mare Teresa, la qual, per a correspondre amb promptitud a la crida de Crist «Tinc set», crida que l'havia commoguda profundament, va començar a recollir els moribunds dels carrers de Calcuta, a l'Índia. Des de llavors, l'únic desig de la seva vida va ser sadollar la set d'amor de Jesús, no de paraula, sinó amb obres concretes, reconeixent el seu rostre desfigurat, assedegat d'amor, en el rostre dels més pobres entre els pobres. La beata Teresa va posar en pràctica l'ensenyament del Senyor: «Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu» (Mt 25,40). I el missatge d'aquest testimoniatge humil de l'amor s'ha difós arreu del món.

El secret de l'amor

Cadascun de nosaltres, estimats amics, pot assolir aquest grau d'amor, però només amb l'ajut indispensable de la gràcia divina. Només l'ajuda del Senyor ens permet superar el desànim davant la tasca tan gran que hi ha per fer, i ens infon el valor de dur a terme el que humanament

és impensable. La gran escola de l'amor és, sobretot, l'eucaristia. Quan es participa regularment i amb devoció en la santa missa, quan s'està en companyia de Jesús eucarístic durant llargues estones d'adoració, és més fàcil comprendre l'amplitud, l'extensió, l'altitud i la profunditat del seu amor, que supera tot coneixement (cf. Ef 3,17-18). A més, el fet de compartir el pa eucarístic amb els germans de la comunitat eclesial ens impulsa a convertir «amb promptitud» l'amor de Crist en servei generós als germans, com ho va fer la Mare de Déu amb Elisabet.

Cap a la trobada de Sidney

En aquest sentit, resulta il·luminadora l'exhortació de l'apòstol Joan: «Fills meus, no estimem amb frases i paraules, sinó amb fets i de veritat» (1Jn 3,18-19). Estimats joves, amb aquest esperit us convido a viure la propera Jornada Mundial de la Joventut, juntament amb els vostres bisbes a les vostres diòcesis. Aquesta representarà una etapa important cap a la trobada de Sidney, el tema de la qual serà: «Quan l'Esperit Sant vindrà damunt vostre, rebreu una força que us farà testimonis meus» (Ac 1,8). Que Maria, Mare de Crist i de l'Església, us ajudi a fer ressonar arreu el clam que ha canviat el món: «Déu és amor.» Us acompanyo amb la pregària i us beneeixo de cor.

*Benedictus pp XVI
Vaticà, 27 de gener de 2007*

MISSATGE URBI ET ORBI DE SA SANTEDAT BENET XVI PASQUA 2007

Germans i germanes d'arreu del món,

Homes i dones de bona voluntat!

Crist ha ressuscitat! Pau a vosaltres! Se celebra avui el gran misteri, fonament de la fe i de l'esperança cristiana: Jesús de Natzaret, el Crucificat, ha ressuscitat d'entre els morts al tercer dia, com deien les Escriptures. L'anunci donat pels àngels, a punta de dia del primer dia després del dissabte, a Maria Magdalena i a les dones que van anar al sepulcre, l'escoltem avui amb emoció renovada: «Per què busqueu entre els morts aquell qui viu? No és aquí: ha ressuscitat» (Lc 24,5-6).

No és difícil imaginar quins serien, en aquell moment, els sentiments d'aquestes dones: sentiments de tristesa i descoratjament per la mort del seu Senyor, sentiments d'incredulitat i estupor davant un fet massa sorprenent per a ser cert. Tanmateix, la tomba estava oberta i buida: ja no hi havia el cos. Pere i Joan, avisats per les dones, van córrer al sepulcre i van verificar que elles tenien raó. La fe dels Apòstols en Jesús, el Messies esperat, havia sofert una dura prova per l'escàndol de la creu. Durant la seva detenció, condemna i mort s'havien dispersat, i ara es trobaven junts, perplexos i desorientats. Però el mateix Ressuscitat es va fer present davant la seva set incrèdula de certeses. No va ser un somni, ni una il·lusió o imaginació subjectiva, aquella trobada; va ser una experiència veritable, encara que inesperada, i justament per això particularment commovedora. «Jesús va arribar, es posà al mig i els digué: "Pau a vosaltres"» (Jn 20,19).

Davant aquelles paraules es va revifar

la fe gairebé apagada en els seus ànims. Els Apòstols ho van explicar a Tomàs, que no hi era, en aquella primera trobada extraordinària: «Sí, el Senyor ha complert tot el que havia anunciat; ha ressuscitat realment i nosaltres l'hem vist i tocat!» Tomàs, tanmateix, va restar dubtós i perplex. Quan, vuit dies més tard, Jesús va venir per segona vegada al Cenacle, li va dir: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis incrèdul, sigues creient.» La resposta de l'apòstol és una commovedora professió de fe: «Senyor meu i Déu meu!» (Jn 20,27-28).

«Senyor meu i Déu meu!» Renovem també nosaltres la professió de fe de Tomàs. Com a felicitació pasqual, aquest any he elegit justament les seves paraules, perquè la humanitat actual espera dels cristians un testimoni renovat de la resurrecció de Crist; necessita trobar-lo i poder-lo conèixer com a veritable Déu i Home. Si en aquest Apòstol podem trobar els dubtes i les incerteses de molts cristians d'avui, les pors i les desil·lusions d'innombrables contemporanis nostres, amb ell podem redescobrir també amb convicció renovada la fe en Crist mort i ressuscitat per nosaltres. Aquesta fe, transmesa al llarg dels segles pels successors dels Apòstols, continua, perquè el Senyor ressuscitat ja no mor més. Ell viu en l'Església i la guia fermament cap al compliment del seu disseny etern de salvació.

Cada un de nosaltres pot ser temptat per la incredulitat de Tomàs. El dolor, el mal, les injustícies, la mort, especialment quan afecten els innocents —per exemple, els nens víctimes de la guerra i del terrorisme, de les malalties i de la gana—, no

sotmeten potser la nostra fe a una dura prova? No obstant això, just en aquests casos, la incredulitat de Tomàs ens resulta paradoxalment útil i preciosa, perquè ens ajuda a purificar tota concepció falsa de Déu i ens porta a descobrir el seu rostre autèntic: el rostre d'un Déu que, en Crist, ha carregat amb les nafres de la humanitat ferida. Tomàs ha rebut del Senyor, i, per torna, ha transmès a l'Església el do d'una fe provada per la passió i mort de Jesús, i confirmada per la trobada amb ell ressuscitat. Una fe que estava gairebé morta i ha renascut gràcies al contacte amb les nafres de Crist, amb les ferides que el Ressuscitat no ha amagat, sinó que ha mostrat i continua indicant-nos en les penes i els sofriments de cada ésser humà.

«Amb les seves ferides, us curava» (1Pe 2,24), aquest és l'anunci que Pere va adreçar als primers convertits. Aquelles nafres, que en un primer moment van ser un obstacle a la fe per a Tomàs, perquè eren signes de l'aparent fracàs de Jesús; aquelles mateixes nafres s'han convertit, en la trobada amb el Ressuscitat, en proves d'un amor victoriós. Aquestes nafres que Crist ha contret per amor nostre ens ajuden a entendre qui és Déu i a repetir també: «Senyor meu i Déu meu.» Només un Déu que ens estima fins a carregar damunt seu les nostres ferides i el nostre dolor, sobretot el dolor innocent, és digne de fe.

Quantes ferides, quant de dolor hi ha en el món! No falten calamitats naturals i tragèdies humanes que provoquen innumbrables víctimes i ingents danys materials. Penso en el que ha passat recentment a Madagascar, a les Illes Salomó, a l'Amèrica Llatina i a d'altres regions

del món. Penso en el flagell de la gana, en les malalties incurables, en el terrorisme i en els segrestos de persones, en els mil rostres de la violència —de vegades justificada en nom de la religió—, en el menyspreu de la vida i en la violació dels drets humans, en l'explotació de la persona. Miro amb aprensió les condicions en què es troben tantes regions de l'Àfrica: al Darfur i als països propers es dona una situació humana catastròfica i per desgràcia infravalorada; a Kinshasa, a la República Democràtica del Congo, els xocs i els saqueigs de les passades setmanes fan tème pel futur del procés democràtic congolès i per la reconstrucció del país; a Somàlia, la represa dels combats allunya la perspectiva de la pau i agreuja la crisi regional, especialment pel que fa als desplaçaments de la població i al tràfic d'armes; una greu crisi hi ha a Zimbabwe, per a la qual els bisbes del país, en un recent document, han indicat com a única via de superació la pregària i el compromís compartit pel bé comú.

Necessiten reconciliació i pau: la població de Timor Oriental, que es prepara per a viure importants convocatòries electorals; Sri Lanka, on només una solució negociada posarà punt i final al drama del conflicte que l'ensagna; l'Afganistan, marcat per una creixent inquietud i inestabilitat. A l'Orient Mitjà —junt amb senyals d'esperança en el diàleg entre Israel i l'Autoritat palestina—, per desgràcia res de positiu no ve de l'Iraq, on hi ha contínues matances, mentre fugen les poblacions civils; al Líban, l'estancament de les institucions polítiques posa en perill el paper que el país està cridat a exercir en l'àrea de l'Orient Mitjà i n'hipoteca greument el futur. No puc oblidar, per fi,

les dificultats que les comunitats cristianes afronten quotidianament i l'èxode dels cristians d'aquella terra beneïda que és el bressol de la nostra fe. A aquelles poblacions renovo amb afecte la meua proximitat espiritual.

Estimats germans i germanes: a través de les nafres de Crist ressuscitat podem veure amb ulls d'esperança aquests mals que afligeixen la humanitat. En efecte, ressuscitant, el Senyor no ha tret el sofriment i el mal del món, però els ha vençut d'arrel amb la superabundància de la seva gràcia. A la prepotència del mal ha oposat l'omnipotència del seu amor. Com a via per a la pau i l'alegria ens ha deixat l'amor que no tem la mort. «Que us estimeu els uns als altres» —va dir als Apòstols abans de morir— «tal com jo us he estimat» (Jn 13,34).

Germans i germanes en la fe que m'escolteu des d'arreu de la terra! Crist ressuscitat és viu entre nosaltres, ell és l'esperança d'un futur millor. Mentre diem amb Tomàs: «Senyor meu i Déu meu!», ressona en el nostre cor la paraula dolça però comprometedora del Senyor: «Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic. El Pare honorarà els qui es fan servidors meus» (Jn 12,26). I també nosaltres, units a ell, disposats a donar la vida pels nostres germans (cf. 1Jn 3,16), ens convertim en apòstols de pau, missatgers d'una alegria que no tem el dolor, l'alegria de la Resurrecció. Que Maria, Mare de Crist ressuscitat, ens obtingui aquest do pasqual. Feliç Pasqua a tothom!

MISSATGE DEL SANT PARE BENET XVI PER A LA XLIV JORNADA DE PREGÀRIA PER LES VOCACIONS

29 d'abril 2007 - IV Diumenge de Pasqua
Tema: «La vocació al servei de l'Església comunió»

Vaticà
10-2-2007

Venerats germans en l'episcopat,

Estimats germans i germanes,

La Jornada Mundial de Pregària per les vocacions de cada any ofereix una bona oportunitat per a subratllar la importància de les vocacions en la vida i en la missió de l'Església, i intensificar la pregària perquè augmentin en nombre i en qualitat. Per a la propera Jornada proposo a l'atenció de tot el poble de Déu aquest tema, més actual que mai: «La vocació al servei de l'Església comunió.»

L'any passat, en començar un nou cicle de catequesi a les audiències generals dels dimecres, dedicat a la relació entre Crist i l'Església, vaig assenyalar que la primera comunitat cristiana es va constituir, en el seu nucli originari, quan alguns pescadors de Galilea, havent trobat Jesús, es van deixar captivar per la seva mirada, per la seva veu, i van acollir la seva urgent invitació: «Veniu amb mi i us faré pescadors d'homes» (Mc 1,17; Mt 4,19). En realitat, Déu sempre ha escollit algunes persones per col·laborar de manera més directa amb ell en la realització del seu pla de salvació. A l'Antic Testament, al començament va cridar Abraham per a formar «un gran poble» (Gn 12,2), i després a Moisès per a alliberar Israel de l'esclavatge d'Egipte (cf. Ex 3,10). Va designar després altres per-

sonatges, especialment els profetes, per a defensar i mantenir viva l'aliança amb el seu poble. Al Nou Testament, Jesús, el Messies promès, va convidar personalment els Apòstols a estar amb ell (cf. Mc 3,14) i compartir la seva missió. En l'últim sopar, confiant-los l'encàrrec de perpetuar el memorial de la seva mort i resurrecció fins al seu gloriós retorn al final dels temps, va dirigir per ells al Pare aquesta ardent invocació: «Jo els he fet conèixer el teu nom, i els el faré conèixer més encara, perquè l'amor amb què m'has estimat estigui en ells, i jo també hi estigui» (Jn 17,26). La missió de l'Església es basa, per tant, en una íntima i fidel comunió amb Déu.

La constitució *Lumen gentium* del concili Vaticà II descriu l'Església com a «poble unificat des de la unitat del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant» (n. 4), en el qual es reflecteix el misteri de Déu. Això comporta que en ell es reflecteix l'amor trinitari, i, gràcies a l'obra de l'Esperit Sant, tots els seus membres formen «un sol cos i un sol esperit» en Crist. Sobretot quan es congrega per a l'eucaristia, aquest poble, orgànicament estructurat sota la guia dels seus pastors, viu el misteri de la comunió amb Déu i amb els germans. L'eucaristia és la font d'aquella unitat eclesial per la qual Jesús va pregar la vigília de la seva passió: «Pare, [...] que també ells estiguin en nosaltres, perquè el món cregui que tu m'has enviat» (Jn 17,21).

Aquesta intensa comunió afavoreix el floriment de generoses vocacions al servei de l'Església: el cor del creient, ple d'amor diví, es veu empès a dedicar-se totalment a la causa del Regne. Per a promoure vocacions és, per tant, important una pastoral atenta al misteri de l'Església-comunió,

perquè qui viu en una comunitat eclesial concorde, corresponsable i atenta, aprèn certament amb més facilitat a discernir la crida del Senyor. La cura per les vocacions exigeix, per tant, una «educació» constant per a escoltar la veu de Déu, com ho va fer Elí, que va ajudar Samuel a captar el que Déu li demanava i a realitzar-ho amb promptitud (cf. 1Sm 3,9). L'escolta dòcil i fidel només es pot esdevenir en un clima d'íntima comunió amb Déu, que es realitza abans que res en la pregària. Segons l'explícit mandat del Senyor, hem d'implorar el do de la vocació en primer lloc resant incansablement i junts a l'«amo dels sembrats». La invitació és en plural: «Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que hi envii més segadors» (Mt 9,38). Aquesta invitació del Senyor es correspon plenament amb l'estil del parenostre (cf. Mt 9,38), pregària que ell ens va ensenyar i que constitueix una «síntesi del tot l'evangeli», segons la coneguda expressió de Tertul·lià (cf. *De Oratione*, 1, 6: CCL 1, 258). En aquesta perspectiva és il·luminadora també una altra expressió de Jesús: «Si dos de vosaltres aquí a la terra es posen d'acord per a demanar alguna cosa, el meu Pare del cel els la concedirà» (Mt 18,19). El Bon Pastor ens convida, doncs, a resar al Pare celestial, a resar units i amb insistència, perquè ell envii vocacions al servei de l'Església-comunió.

Recollint l'experiència pastoral de segles passats, el concili Vaticà II va posar de manifest la importància d'educar els futurs preveres en una autèntica comunió eclesial. Referent a això, llegim en el decret *Presbyterorum ordinis*: «Els preveres, exercint el ministeri de Crist cap i pastor, apleguen en nom del bisbe la

família de Déu com una fraternitat animada en unitat, i la condueixen per mitjà de Crist en l'Esperit a Déu Pare» (n. 6). L'exhortació apostòlica postsinodal *Pastores dabo vobis* es fa ressò de l'afirmació del Concili quan subratlla que el prevere «és servidor de l'Església-comunió perquè —unit al Bisbe i en estreta relació amb el presbiteri— construeix la unitat de la comunitat eclesial en l'harmonia de les diverses vocacions, carismes i serveis» (n. 16). És indispensable que en el poble cristià tot ministeri i carisma estigui orientat vers la plena comunió, i el bisbe i els preveres han d'afavorir-la en harmonia amb tota altra vocació i servei eclesial. Fins i tot la vida consagrada, per exemple, en el seu *proprium*, està al servei d'aquesta comunió, com ho assenyala l'exhortació apostòlica postsinodal *Vita consecrata*, del meu venerat predecessor Joan Pau II: «La vida consagrada té certament el mèrit d'haver contribuït eficaçment a mantenir viva en l'Església l'exigència de la fraternitat com a confessió de la Trinitat. Amb la constant promoció de l'amor fratern en la forma de vida comuna, la vida consagrada posa de manifest que la participació en la comunió trinitària pot transformar les relacions humanes, creant un nou tipus de solidaritat» (n. 41).

En el centre de tota comunitat cristiana hi ha l'eucaristia, font i cimal de la vida de l'Església. Qui es posa al servei de l'evangeli, si viu de l'eucaristia, avança en l'amor a Déu i al próisme i contribueix així a construir l'Església com a comunió. Es pot afirmar que «l'amor eucarístic» motiva i fonamenta l'activitat vocacional de tota l'Església, perquè, com he escrit a l'encíclica *Deus caritas est*, les vocacions al sacerdoci i als altres ministeris i serveis

floreixen dins el poble de Déu allí on hi ha homes en els quals Crist s'entreuva a través de la seva Paraula, en els sagraments i especialment en l'eucaristia. I això perquè «en la litúrgia de l'Església, en la seva pregària, en la comunitat viva dels creients, experimentem l'amor de Déu, percebem la seva presència i, d'aquesta manera, aprenem també a reconèixer-la en la nostra vida quotidiana. Ell ens ha estimat primer i continua estimant-nos primer; per això, nosaltres podem correspondre-li també amb l'amor» (n. 17).

Ens dirigim, finalment, a Maria, que va animar la primera comunitat en la qual «tots [...] eren constants i unànimes en la pregària» (cf. Ac 1,14), perquè ajudi l'Església a ser en el món d'avui icona de la Trinitat, signe eloqüent de l'amor diví a tots els homes. Que la Mare de Déu, que va respondre amb promptitud a la crida del Pare dient: «Sóc l'esclava del Senyor» (Lc 1,38), intercedeixi perquè no faltin en el poble cristià servidors de l'alegria divina: preveres que, en comunió amb els seus bisbes, anunciïn fidelment l'evangeli i celebrin els sagraments, tenint cura del poble de Déu, i estiguin disposats a evangelitzar tota la humanitat. Que ella aconseguixi que també en el nostre temps augmenti el nombre de les persones consagrades que vagin contracorrent, vivint els consells evangèlics de pobresa, castedat i obediència, i donin testimoniatge profètic de Crist i del seu missatge alliberador de salvació. Estimats germans i germanes a qui el Senyor crida a vocacions particulars en l'Església, vull encomanar-vos de manera especial a Maria, perquè ella, que va comprendre millor que ningú el sentit de les paraules de Jesús: «La meva mare i els meus germans són els

qui escolten la paraula de Déu i la compleixen» (Lc 8,21), us ensenyi a escoltar el seu Fill diví. Que us ajudi a dir amb la vida: «A tu em presento. [...] Vull fer, oh Déu, la teva voluntat» (Hb 10,7). Amb aquests desigs per a cada un de vosaltres, el meu record especial en la pregària i la meva benedicció de cor per a tots.

Benedictus pp xvi
Vaticà, 10 de febrer de 2007

